

152. ÅRGANG • NUMMER 8 • JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • AUGUST 2003

Liahona

Ren religion, s. 2

En let start på
slægtsforskningen,
s. 12

Liahona

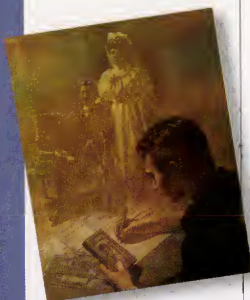

PÅ OMSLAGET

Modelfotos: Robert Casey. Se »De faderløse og enkerne – Elsket af Gud«, s. 2.

LILLE LIAHONAS OMSLAG
Modelfoto: John Luke. Se »Primary dengang og nu«, s. 114.

SE S. 28

ARTIKLER

- 2 Budskab fra Det Første Præsidentskab: De faderløse og enkerne – Elsket af Gud *Præsident Thomas S. Monson*
- 12 Din slægtshistorie: Sådan kommer du i gang *Præsident Boyd K. Packard*
- 25 Besøgs lærerindebudskabet: Bered dig på at være stærk i trængsler
- 28 Min første kirkekaldelse *Ældste John A. Harris*
- 34 Jesu lignelser: Lignelsen om talenterne *Ældste Ronald A. Rasband*
- 38 Jesu ord: Fra opstandelsen til himmelfarten *Ældste D. Lee Tobler*
- 42 Sidste dages hellige røster
Fordi Sally smilede *Jennifer L. McQuade*
Forsag al vrede *Wanda Jo Cooke*
»Min himmelske Fader elsker mig« *Ricardo Lopes de Mendonça*
Lås bagdøren! *Kelli Allen-Pratt*
Velsignet af seminar *Juan Miguel Aguirre Encarnación*
- 48 Sådan anvender du *Liabona* for august 2003

ISÆR FOR UNGE

- 8 Udvid kredsen *Jan Pinborough*
- 18 Det er jo bare hår *Juli Housholder*
- 22 Spørgsmål og svar: Hvorfor udformer Kirken ikke en liste, som fortæller mig nøjagtigt, hvad jeg må og ikke må?
- 26 Bare snak så meget, I vil *Don Carlos Vidal*
- 32 Et net af venskaber *Ældste Richard H. Winkel*
- 47 Vidste du det?

LILLE LIAHONA

- 2 Vi lytter til profetens røst: Tro oplyser vejen *Præsident Gordon B. Hinckley*
- 4 Fællestid: Et forbillede for de troende *Vicki F. Matsumori*
- 6 Tempelkort
- 7 Nye venner: Tam Hoi Hoon fra Hongkong *Emily Chien og Tiffany E. Lewis*
- 10 Historier fra Det Nye Testamente: Simon og præstedømmet; Peter vækker Tabitha til live
- 14 Primary dengang og nu *Christine Rappley*

SE S. 8

SE S. 114

August 2003 152. årgang, Nummer 8
LIAHONA 23988 110

Jesu Krist Kirke af Sidste Dages Helliges officielle tidsskrift på dansk.

Det Første Præsidentskab: Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, James E. Faust

De Tolv Kvorum: Boyd K. Packard, L. Tom Perry, David B. Haight, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, Henry B. Eyring

Redaktør: Dennis B. Nevenschwander
Vejledere: Monte J. Brough, J. Kent Jolley, W. Rolfe Kerr, Stephen A. West

Adm. direktør: David L. Frickelrecht

Redaktionel leder: Victor D. Cove

Grafisk leder: Allan R. Loyborg

Chefredaktør: Richard M. Romney

Redaktører: Marvin K. Gardner, Vivian Paulsen, Don L. Searle

Redaktion: Collette Nebeker Aune, Susan Barrett, Ryan Carr,

Linda Stahle Cooper, LaRene Porter Count, Shanna Okamoto,

Janifer L. Greenwood, Lisa Ann Jackson, Carrie Koster, Melvin

Lesvall, Sally J. Odehok, Adam C. Olson, Judith M. Paller,

Jonathan H. Stephenson, Rebecca M. Taylor, Roger Terry, Janet

Thomas, Paul VanDenBerghe, Julie Wardoll, Kimberly Webb,

Monica Weeks

Ledende Art Director: M. M. Kawasaki

Art Directors: J. Scott Knudsen, Scott Van Kampen

Produktionsleder: Jane Ann Peters

Design og produktion: Fray P. Andrus, C. Kimball Bost,

Howard Brown, Thomas S. Chald, Keginold J. Christensen, Brent

Christison, Shari Cook, Kerry Lynn C. Herin, Kathleen Howard,

Dante Kirby, Todd R. Peterson, Randall J. Pletten, Mark W.

Robison, Brent Isaacs, Karl A. Todd, Cloudea E. Warner

Marketingleder: Larry Hillis

Trykchef: Craig K. Setwaght

Distributionschef: Kris T. Christensen

Liahona:

Redaktør: Svend Aage Andersen

Redaktionens adresse: Translation Division,

Borgue Alle 178, 1. fl., DK-2000 Fredensborg,

TEL 38 11 18 50; fax 38 11 18 51

Kirkeamt: Irene Henriksen

Erklæring af abonnent eller adresseændring kan foretages

enten ved henvendelse til din tidsskriftpræsentation eller direkte

til Servicelocation i Göteborg, Ulfandagton 24,

S-412 80 Göteborg. TEL 0046 31 77 88 976.

Fax 0046 31 16 55 29. Abonnementprisen på

DKK 130 pr. år (inkl. moms og porto) betales på

girokontonummer 653-2136.

Indsend manuskripter og spørgsmål til Liahona, Tom 2420,

50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3220,

USA; eller med e-mail til cu-liahona-imag@ldschurch.org

eller veivestens lodgiver på aliansi, armensk, bulgarsk,

cambojansk, cubansk, dansk, engelsk, estisk, filipinsk, finsk,

fransk, galitsk, hollandsk, indonesisk, islandsk, italiensk,

japansk, kiribati, kinesisk, koreansk, kroatisk, letlandsk, litauisk,

malaysisk, marshallspørg, mongolsk, norsk, polsk,

portugalsk, rumænsk, russisk, samoansk, singalesisk, slovensk,

spansk, svensk, tagalog, tahitisk, tamilsk, telugu, thai, tjekkisk,

tongansk, tysk, ukrainsk, ungarsk og vietnamesisk. (Avtal

kan omgås pr. varierer fra sprog til sprog.)

© 2003 Intellectual Reserve, Inc. Alle rettigheder forbeholdes.

Printed in the United States of America.

For readers in the United States and Canada:

August 2003 Vol. 152 No. 8. LIAHONA (USPS 311-480)

Dansk (ISSN 1522-9165) is published monthly by The Church

of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt

Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per

year. Canada, \$16.00 plus applicable taxes. Periodicals

Postage Paid at Salt Lake City, Utah, and at additional mailing

offices. Sixty days' notice required for change of address.

Include address label from a recent issue; old and new address

must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt

Lake Distribution Center at address below. Subscription help

line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard,

American Express) may be taken by phone. (Canada Post

Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution

Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT

84126-0368.

»SANDHEDENS SØJLER«

Jeg er meget taknemlig for *Liahona*.

Det er en fornøjelse at læse, og artiklerne afspejler Jesu Kristi evangeliums egenkab. Jeg håber, at alle sidste dages hellige sørges for at få dette enestående redskab. Jeg har især værdsat Budskab fra Det Første Præsidentskab, »Sandhedens søjler«, i maj-nummeret 2002. Vi har sandheden, og vi bør dagligt udtrykke vores taknemlighed for den.

*Eduardo Arroyo Teberán,
Paraíso Ward,
Paraíso Stav i
Barranquilla i Colombia*

TAKNEMLIGHED FOR SMUKKE ARTIKLER

Inden jeg blev medlem af Kirken, viste den kvinde, som senere blev min hustru, mig et eksemplar af *Liahona*, og der var noget særligt ved det. I den periode, hvor jeg gik fra undersøger til omvendt, bekræftede et åndeligt vidnesbyrd evangeliets sandhed for mig. Jeg fornemmede Helligåndens fredfyldte hvilen, som blidt motiverede mig til at anerkende sandheden.

Jeg er taknemlig for min hustrus indsats, og jeg er taknemlig for vore inspirerede

børnere og søstre, som skriver så smukke artikler. Det er en fornøjelse at modtage *Liahona*. Jeg kan ikke lægge det fra mig, før jeg har læst hele bladet.

*Alfredo José Cánepa,
Ytororo Gren*

i Fernando de la Mora Syd Stav i Paraguay

»MODSTÅ FRISTELSE«

Liahona har været en stor hjælp for mig. Idelitet »Modstå fristelse« i novembernummeret 2001 gjorde et dybt indtryk på mig. Det har hjulpet mig med at overvinde fristelser som missionær. Jeg håber også, at det har hjulpet andre.

*Sister Shelly T. Kollab,
Port Harcourt-missionen i Nigeria*

AFLEK VIDNESBYRD OM JESUS KRISTUS

Vi hørte om forskellige religioner i skolen. Læreren gav mig og min veninde Andrea, som også er medlem af Kirken, et opgave at tale om Jesus Kristus.

Da vi begyndte vores præsentation, var der mange af vore skolekammerater, som lo ad os, men det afskrækkede os ikke. Vi talte om hans liv – fra hans fødsel til hans opstandelse. Da vi var færdige, var der mange, som lo og sagde dumme ting. Jeg blev meget ked af det. Jeg tænkte på missionærerne, som tit får smækket døre i ansigtet, og jeg indså, at jeg nu oplevede noget af det samme. Jeg afgav vidnesbyrd om Jesus Kristus, om at han gav sit liv for os og led for vore synder.

Bagefter var der mange af lærerne, der iblandt vores egen, som takkede os, fordi vi havde lært dem noget, som de ikke vidste.

*Cléa de Souza Lira, 14 år,
Potengi Ward i
Potengi Stav i
Natal i Brasilien*

De faderløse og enkerne Elsket af Gud

PRÆSIDENT THOMAS S. MONSON

Førsteråd giver i Det Første Præsidentskab

For mange år siden deltog jeg i et stort møde med kirkemedlemmer i Berlin i Tyskland. En stille ærbødig ånd fyldte mødet, mens der blev spillet et orgelpræludium af salmer. Jeg betragtede dem, der sad foran mig. Der var mødre og fædre og relativt få børn. Hovedparten af dem, der sad på de tætpakkede bænke var midaldrende kvinder uden ægtefælle.

Pludselig slog det ned i mig, at de måske var enker, der havde mistet deres mænd under anden verdenskrig. Min nysgerrighed forlangte at få svar på den tanke, jeg ikke havde ikklædt ord, så jeg bad lederen af mødet om at foretage en stående optælling. Da han bad alle, der var enker, om venligst at rejse sig, syntes det som om halvdelen af den store forsamling rejste sig. Deres ansigter afspejlede krigens grusomheder. Deres håb var blevet knust, deres livsforløb ændret og deres fremtid var på en måde blevet frataget dem. Hvert ansigt afspejlede en personlig beretning fyldt med tårer. Jeg henvendte mig i min tale til dem og til alle, som har elsket og derpå mistet dem, der var dem kærest.

Døden viser ingen nåde

Livsberetningerne beskrevet i vor tids nekrologer er lige så hjertegribende, selv om de måske ikke er nær så grusomme og dramatiske, når den ubudne fjende kaldet døden træder ind på vores jordiske livsscene og ud af vores greb river en kær ægtemand eller en elsket hustru bort, ofte i ungdommens vår, eller vore børn eller børnebørn. Døden viser ingen nåde. Der er ingen personsanseelse hos døden, men på sin egen lumske måde kommer den til alle. Undertiden er det efter lang tids lidelse og som en velsignelse, men i andre tilfælde fanges mennesker i livets forår af dens greb.

Som i fordums tid gentager de sørgende ofte og i stilhed det ældgamle spørgsmål: »Er der ikke balsam i Gilead?«¹ »Hvorfor lige mig? Hvorfor lige nu?« En smuk salmes ord giver os en del af svaret:

*Hvor kan jeg finde fred, hvor skal jeg lede,
når mørke kræfter gør mit liv så hårdt?
Når jeg i hjertesorg, angst eller vrede
søgende sjælefred, vender mig bort?*

*Han svarer på min bøn, rækker mig hånden
i mit Getsemane, min Frelser, min ven.
Dyb er den fred jeg får, lindring for ånden,
en evig kærlighed får jeg igen.²*

Lad os erindre, at når begravelsesbuketterne er visnede, bliver kondolencerne fra vennerne minder, og bønnerne, der blev bedt, og ordene, der blev talt, tågede i sindets korridorer. Dem, der sørger, befinder sig ofte alene.

Enken fra Sarepta

Enkens kår er et gennemgående tema i den hellige skrift. Vores hjerte føler med enken fra Sarepta. Borte var hendes ægtemand. Fortæret var hendes magre beholdning af fødevarer. Sulten og døden ventede. Da kom Guds profet med den tilsyneladende uforskammede befaling, at enken skulle bispise ham. Hendes svar er særlig rørende: »Så sandt Herren din Gud lever: Jeg ejer ikke et brød! Jeg har kun en håndfuld mel i krukken og en smule olie i kanden. Nu er jeg ved at samle et par stykker brænde, og så går jeg hjem og bager brød til mig og min søn; når vi har spist det, kan vi lægge os til at dø.«³

Elias' beroligende ord trængte dybt ind i hendes sjæl: »Du skal ikke være bange! Gå hjem og gør, som du har sagt, men bag først et lille brød til mig, og kom herud med det; bagefter kan du lave noget til dig selv og din søn.

For dette siger Herren, Israels Gud: Krukken skal ikke blive tom for mel og kanden ikke mangle olie ...

Så gik hun bort og gjorde, som Elias havde sagt ...

Krukken blev ikke tom for mel, og kanden kom ikke til at mangle olie.«⁴

Enken fra Nain

På samme måde som enken fra Sarepta var der enken fra Nain. Det Nye Testamente giver en bevægende og griberende beretning om Mesterens kærlige omsorg for den sørgende enke:

»Derefter gik Jesus til en by, som hedder Nain, og hans disciple og en stor skare gik sammen med ham.

Men da han nærmede sig byporten, se, da blev der båret en død ud, som var sin mors eneste søn, og hun var enke; og en stor skare fra byen fulgte med hende.

Da Herren så hende, ynkede han over hende og sagde: »Græd ikke!«

Og han gik hen og rørte ved båren.

Bærerne stod stille, og han sagde: »Unge mand, jeg siger dig: Rejs dig op!«

Da satte den døde sig op og begyndte at tale, og Jesus gav ham til hans mor.«⁵

Hvilken kraft, hvilken omsorg og hvilken barmhjertighed vores Mester og eksempel udviste. Vi kan også vel-signe andre, hvis vi blot vil følge hans ædle eksempel. Mulighederne findes overalt. Der er blot behov for øjne, der ser den ynkværdige forfatning, ører, der hører et sønderknust hjertes udtalte bønner, ja, og en sjæl fyldt med barmhjertighed, så vi kan tale ikke blot øje til øje eller mund til øre, men på Frelserens majestætiske måde fra hjerte til hjerte.

»Besøg den ensomme«

Ordet *enke* synes at have haft en helt særlig betydning

for vor Herre. Han advarede sine disciple mod de skriftkloges eksempel, som foregav at være retfærdige ved at gå omkring i lange gevanter og bede lange bønner, men som åd enker ud af huset.⁶

De nephiterne lød denne direkte advarsel: »Jeg nærmer mig jer til dom og vidner i hast mod ... dem, som undertrykker ... enker.«⁷

Til profeten Joseph Smith befalede han: »Førrådshuset skal vedligeholdes gennem kir-kens frivillige gaver, og der skal sørges for enker og faderløse og ligeledes for de fattige.«⁸

Enkens hjem er som regel ikke stort eller smukt udsmykket. Ofte er det beskedent og ydmygt. Ofte ligger det skjult øverst for enden af trappen eller længst nede på gangen, og består blot af et værelse. Til sådanne hjem sender han dig og mig.

Der findes måske et reelt behov for føde, klæder – endog husly. Det kan skaffes. Der er næsten altid håb om behov for en særlig hyacinth til at nærre sjælen.

Fædre oplever ensomhed i lige så høj grad som mødre. Vi behøver ikke vente til jul, vi behøver ikke at finde en særlig mærkedag for at opfylde Frelserens opfordring til os: »Gå du hen og gør ligeså!«

Ofte har enken ikke behov for føde eller husly, men for at føle, at hun er en del af det pulserende liv.

*Gå ud og besøg den ensomme, den tungsindige.
Gå ud og trøst den grædende, den livstrætte.
O, spred gode gerninger på din vej.
Og gør i dag verden lysere.⁹*

Lad os erindre, at når begravelsesbuketterne er videnede, bliver kondolencerne fra vennerne minder, og bønnerne, der blev bedt, og ordene, der blev talt, tågede i sindets korridorer. Dem, der sørger, befinder sig ofte alene. Da savnes børnenes latter, teenagernes spektakel, og den ømme, kærlige omsorg fra livsledsageren, der er gået bort. Så lyder urets tikken endnu højere, tiden går meget langsommere og hjemmets fire vægge bliver til et fængsel.

Forhåbentlig hører vi alle igen ekkoet af ordene udtalt af Mesteren, som inspirerer os til gode gerninger: »Alt, hvad I har gjort mod en af disse mine mindste ... det har I gjort mod mig.«¹⁰

Den nu afdøde ældste Richard L. Evans efterlod os følgende formaning til vores overvejelse og handling:

»Vi, der er yngre, bør aldrig blive så blindt optaget af vores egen verden, at vi glemmer, at der stadig omkring os findes dem, som fortsat vil leve i ensomhed, medmindre vi lader dem få del i vores liv, ligesom de engang lod os få del i deres ...

Vi kan ikke bringe dem tilbage til deres ungdoms vår. Men vi kan hjælpe dem til at leve i solnedgangens lune aftenrøde, som vi kan forskønne ved vores betænksomhed, ved vores omsorg og ved en aktiv og uselvisk kærlighed. Livets fylde er en kærlig tjenestegerning ydet fra generation til generation. Gud give, at de, der tilhører os, aldrig må blive ladet tilbage i ensomhed.«¹¹

»Kan du arrangere det?«

For mange år siden blev Salt Lake-dalen ramt af en alvorlig tørke. Varenne i forrådshuset på Welfare Square

»Livets fylde er en kærlig tjenestegering ydet fra generation til generation. Gud give, at de, der tilhører os, aldrig må blive ladet tilbage i ensomhed.«

var ikke af den sædvanlige kvalitet, ej heller fandtes de i overflod. Mange varer fandtes slet ikke. Især ikke friske frugter. Som ung biskop, der var bekymret for behovene hos de mange enker i mit ward, var den bøn jeg bad en aften af særlig hellig betydning for mig. Jeg bad indtrængende og sagde, at disse enker, som var blandt de fineste kvinder, jeg kendte i livet, og hvis behov var små og enkle, ikke havde nogen ressourcer, de kunne falde tilbage på.

Næste morgen blev jeg ringet op af et medlem af wardet, der var chef for en grossistvirksomhed, der handlede med frugt og grønt og som lå i vores ward. »Biskop,« sagde han, »jeg vil gerne have lov at sende en stor sættevogn fyldt med appelsiner, grapefrugter og bananer over til biskoppens forrådshus, så frugterne kan uddeles til de nødlidende. Kan du arrangere det?« Om jeg kunne arrangere det! Forrådshuset blev varslet, og derpå blev alle biskopperne ringet op og hele ladningen fordelt.

Denne gavmilde forretningsmands hustru blev selv enke. Jeg ved, at den beslutning,

som hun og hendes mand traf, bragte hende kære minder og fred i sjælen.

Tak

Jeg udtrykker min oprigtige påskønnelse til alle, der ihukommer enkerne: Til de betænksomme naboer, som inviterer en enke til middag, samt til den kongelige hær af ædle kvinder – Hjælpeforeningens besøgs lærerinder, tilføjer jeg, må Gud velsigne jer for jeres venlighed og jeres uselviske kærlighed til de kvinder, som nu rækker ud for at gribe hænder, der ikke længere er der, og som lytter efter stemmer, der for evigt er forstummet. Profeten Joseph Smiths ord beskriver besøgs lærerindernes mission: »Jeg deltog efter anmodning i den kvindelige Hjælpeforening, hvis opgave det er at hjælpe de fattige, de subsistensløse, enken og de faderløse og udføre velgørende forehavender.«¹²

Tak til jer, I betænksomme og omsorgsfulde biskopper, som sikrer, at alle enker har noget at spise, at de har opvarmede boliger, samt at deres liv bliver velsignet. Jeg beundrer de wardsledere, som sørger for, at enkerne inviteres til alle sociale aktiviteter, og ofte sørger for, at en ung mand fra Det Aronske Præstedømme ledsager enken.

Enker og enkemænd

Ofte har enken ikke behov for føde eller husly, men for at føle, at hun er en del af det pulserende liv. Ældste H. Bryan Richards fra De Halvfjerds besøgte mit kontor sammen med en enke, hvis ægtemand var død, mens de var på mission. Ældste Richards forklarede, at enken havde tilstrækkelige økonomiske midler, og hun ønskede at skænke provenuet fra to af hendes afdøde mands livsforsikringer til Kirkens missionsfond. Jeg kunne ikke holde tårerne tilbage, da hun fortalte mig: »Det er, hvad jeg ønsker at gøre. Og det er, hvad

Enkens hjem er som regel ikke stort eller smukt udsmykket. Til sådanne hjem sender han dig og mig.

min mand, der var meget optaget af missionering, ville have ønsket.«

Gaven blev modtaget og bogført som en meget stor gave til missioneringen. Jeg så kvitteringen, der blev udfærdiget til den kvinde, men i mit hjerte tror jeg, at det også blev optegnet i himlen. Jeg bad enken og ældste Richards følge mig til Det Første Præsidentskabs tomme mødelokale i Kirkens administrationsbygning. Lokalet er smukt og fredfyldt. Jeg bad den kære enke sætte sig i den stol, der sædvanligvis anvendes af Kirkens præsident. Jeg mente ikke, at han ville have noget imod det, da jeg kendte hans indstilling.

Som hun sad dér så ydmygt i den store læderbetrukne stol, greb hun fat om armlæne og sagde: »Dette er en af de lykkeligste dage i mit liv.« Det var det også for ældste Richards og for mig.

Jeg kan aldrig køre til arbejde ad den travle gade Seventh East i Salt Lake City, uden at jeg i mit sind ser en omsorgsfuld datter, plaget af gigt, som i sine hænder bærer en tallerken varm mad til sin gamle mor, der bor på den anden side af den travle gade. Datteren er nu vendt hjem til den mor, der drog forud for hende. Men hendes døtre har lært af hendes eksempel og glæder deres far ved at gøre hans hus rent hver uge og invitere ham hjem til middag, hvor de sammen med ham morer sig over gode fælles oplevelser, hvilket i denne enke-mands hjerte efterlader en bøn af taknemlighed for sine børn, der er hans livs lys. Fædre oplever ensomhed såvel som mødre.

Ren religion

En aften ved juletid besøgte min hustru og jeg et plejehjem i Salt Lake City. Vi ledte forgæves efter en 95-årig enke, hvis hukommelse var blevet tåget, og som ikke kunne tale et ord. En af plejerne hjalp os i vores søgen, og vi fandt Nell i spisesalen. Hun havde spist sit måltid; hun sad stille og sturrede ud i luften. Hun viste intet tegn på, at hun genkendte os. Da jeg rakte ud efter hendes hånd, trak hun den til sig. Jeg lagde mærke til, at hun krampagtigt holdt fast i et julekort. Plejeren smilede og sagde: »Jeg ved ikke, hvem der har sendt kortet, men hun vil ikke slippe

FORSLAG TIL SAMTALEEMNER FOR HJEMMELÆRERNE

Forbered dig under bøn på at fremlægge dette budskab på en måde, som opmuntrer dem, du underviser, til at deltage aktivt. Her er nogle få eksempler:

1. Bed familiens medlemmer om at skrive en liste med navnene på alle de enker, enkemænd og fader- eller moderløse børn, som de kender. Læs afsnit af præsident Monsons budskab, som kan hjælpe familiens medlemmer til at forstå de udfordringer, som enker og andre formentlig står over for. Giv dem den opfordring til opmuntre nogle af dem, som står på deres liste.

2. Bed familiens medlemmer om at fortælle om situationer, hvor de har besøgt eller på anden måde har vist omsorg for dem, der bor alene. Læs præsident Monsons tak. Læs derefter sidste afsnit af dette budskab højt og aflæg dit vidnesbyrd om de velsignelser, som opnås ved at tænke på de ensomme.

det. Hun taler ikke, men hun klapper kortet og holder det op til sine læber og kysser det.« Jeg genkendte kortet. Det var et, som min hustru, Frances, havde sendt til Nell ugen forinden.

Da vi gik, var vi mere fyldte af julens ånd, end da vi kom. Vi holdt mysteriet om det specielle julekort for os selv og det liv, det havde glædet, og det hjerte, det havde rørt. Himlen var tæt på jorden den dag.

Vi behøver ikke vente til jul, vi behøver ikke finde en særlig mærkedag for at opfylde Frelserens opfordring til os: »Gå du hen og gør ligeså!«¹³

Når vi følger i hans fodspor, når vi overvejer hans tanker og gerninger, og når vi holder hans befalinger, bliver vi velsignet. Den sørgende enke, det faderløse barn, den ensomme overalt kan glædes, trøstes og støttes gennem vores tjeneste, og vi oplever en dybere forståelse af ordene i Jakobs Brev: »En ren og ægte gudsdyrkelse er, for Gud, vor Fader, at tage sig af faderløse og enker i deres nød og bevare sig selv uplettet af verden.«¹⁴ ■

NOTER

1. Jer 8:22.
2. *Salmer og sange*, nr. 65.
3. 1 Kong 17:12.
4. 1 Kong 17:13-16.
5. Luk 7:11-15.
6. Se Luk 20:46-47.
7. 3 Nephi 24:5.
8. L&P 83:6.

9. »Make the World Brighter«, *Deseret Sunday School Songs*, (1909), nr. 197.
10. Matt 25:40.
11. *Thoughts for One Hundred Days*, (1966), s. 222.
12. *History of the Church*, 4:567.
13. Luk 10:37.
14. Jak 1:27.

A high-angle photograph of ten women standing in a circle on a light-colored floor. They are holding hands, forming a circle. The women are dressed in various casual and semi-formal attire, including blouses, sweaters, and skirts. The background is a plain, light-colored floor with some faint, circular patterns. The overall mood is one of unity and support.

Hver
af de
unge
piger i kredsen
tog en yngre pige
ved hånden og førte
hende ind i kredsen,
og sådan fortsatte
de, indtil alle
pigerne var med.

MODELFOTO: STEVE BUNDERSON

UDVID KREDSEN

JAN PINBOROUGH

En kreds kan enten omslutte eller udelukke. Og det er os, der afgør det.

Som leder i Unge Piger havde jeg overværet adskillige præsentationsaftner. Men da jeg for første gang overværede en præsentationsaften sammen med min ældste datter, fik jeg et helt nyt syn på det.

Mens vi ventede på, at programmet skulle begynde, kunne jeg ikke lade være med at spekulere på, hvad fremtiden mon havde i vente for min datter: Ville de unge piger i vores ward tage imod hende? Ville de blive hendes venner? Ville hendes ledere holde af hende? Ville de blive hendes vejledere i de vanskelige tider, som ventede?

Efter indledningsbønnen dannede de ældste af de unge piger og deres ledere en kreds midt i lokalet og begyndte at synge en smuk sang:

*Vi har en kreds, ja, en kreds af venner,
Og denne kreds vi stadig udvide vil
Uendelig og evig er vor vennekreds,
Træd ind i kredsen, for her hører du til.¹*

Derefter tog hver af de 16-17-årige piger en yngre pige ved hånden og førte hende ind i kredsen. Så sang de sangen igen, og sådan fortsatte de, indtil hver eneste pige var med.

I de kommende uger fik jeg øjnene op for, at sangen ikke blot havde været et tomt løfte. Den var symbol på noget ægte og vidunderligt. De unge piger i det ward tog ikke bare imod min datter; nej, de bød hende *velkommen* med åbne arme. Af pigerne på sin egen alder blev hun straks behandlet som en ny ven, af pigerne fra de ældre klasser som en værdsat lillesøster, og af sine ledere som en dyrebar datter. Hvor var jeg dog taknemlig – ja, det er jeg stadig – for de piger og ledere, som udvidede kredsen og fik min datter til at føle sig ønsket, værdsat og elsket.

Gad vide, om vor himmelske Fader også betragter os som en bekymret forælder: Udvider vi kredsen, så den kommer til at omfatte alle hans børn?

Vi ved selvfølgelig, at en kreds lige så let kan holde andre ude. Måske er du flyttet til et nyt ward eller en ny skoleklasse, hvor de gamle medlemmer af kredsen udenfor budskabet: »Ringene er sluttet, og vi lukker ikke andre ind.« De fleste af os har haft den smertefulde oplevelse at blive holdt uden for en kreds.

»Det er bedre at være rar.«

Hvordan kan vi sikre os, at vores kreds udvides i stedet for at lukkes? Det begynder med, at vi erkender noget meget enkelt, nemlig at venlighed er en af de vigtigste egenskaber, som vi er sendt herved på jorden for at lære. Jeg

kender en familie, som har nogle utroligt talentfulde børn. Skolearbejde, musik, ja, hvad som helst, de er gode til det hele. Engang da jeg roste dem, sagde deres mor noget, som jeg aldrig har glemt: »Jeg har altid lært mine børn, at det er godt at være klog, men det er bedre at være rar.«

Jeg tænkte over det og indså, at hun havde ret. Jeg beundrer hendes børns talenter. Men den egentlige grund til, at jeg sætter så stor pris på de børn er, at jeg ikke kan forestille mig, at de nedgør andre for at opnå popularitet. De er nogle af de mest venlige børn, jeg kender.

Måske er det også det, som Herren værdsætter mest. For nu at omformulere apostlen Paulus' berømte tale om kærlighed: Om jeg så lå i toppen af min klasse og kunne alle mine mesterskriftsteder og var stjerne på fodboldholdet og udførte et stort tjenesteprojekt og kunne spille adskillige musikinstrumenter, men ikke behandlede andre venligt, ville alle mine præstationer slet ikke gavne noget (se 1 Kor 13:1-3).

Sæt konkurrencelysten i dens rette lys

En ung pige havde gennem flere år gjort en stor indsats for at blive god til basketball, og hun er sådan et rart menneske, som alle bare værdsætter. Men da hun kom på statens juniorhold, skete der noget underligt. Pludselig holdt hendes holdkammerater på skoleholdet op med at spille bolden til hende.

Hvorfor? Måske fordi det er svært at omgås dem, som vi betragter som rivaler. Konkurrence – det at stræbe efter

noget specielt – er en fjende af alt fællesskab. Og lad os se det i øjnene, livet kan være meget konkurrencepræget. Så når en anden vinder en hæder, som du gerne ville have haft, kan det være svært at være glad på vedkommendes vegne.

På den anden side kan det også være fristende at udelukke dem, som vi synes er mindre kompetente eller fremgangsrige, end vi selv er. Men ingen hører til uden for vor Faders kærlige kreds – eller vores.

Vor himmelske Fader betragter ikke livet som stor konkurrence mellem hans børn, hvor nogle er vindere, og andre er tabere – og sådan bør vi heller ikke se på det. Han har fortalt os, at han med vilje har givet os forskellige gaver og evner, så vi kan dele dem med hinanden (se L&P 46:11-26).

EN ÆGTE VEN

»Vor Frelser sagde kort før sin korsfæstelse til sine disciple: »Større kærlighed bar ingen end den at sætte sit liv til for sine venner. I er mine venner. [Job 15:13-14]. Vi er blevet så velstignet af Kristi venskab, og jeg beder derfor til, at vi nu vil være for andre, hvad han er for os. En ægte ven. På intet tidspunkt vil vi være mere kristuslignende, end når vi er en ven ... Jeg ved, at når vi tilbyder vores eget venskab, så yder vi det mest betydningsfulde bidrag til Guds værk og til hans børns lykke og fremgang.«

Eldste Marlin K. Jensen fra De Halvfjerds, »Venskab: Et evangelisk princip«, Liahona, juli 1999, s. 76.

Når vi føler os trygge i Herrens kærlighed til os, kan vi se andre som brødre og søstre, ikke som rivaler, der enten truer vores succes eller ligger langt under os.

Før an

Kredse har en naturlig modvilje mod forandringer. Den velkendte vennekreds kan føles rar og tryk. Det er dejligt at vide, hvad man kan forvente af gruppen og hvert af dens medlemmer. Så det kan skabe ravage at byde nye ind i kredsen.

Det er derfor, at der tit skal en leder til at overvinde kredsens naturlige modvilje mod at byde nye velkommen. Den form for lederskab kræver ikke en kaldelse fra biskoppen. Faktisk er det en kaldelse, som vi alle har, og den kommer direkte fra Herren. »Lad enhver agte sin broder som sig selv« (L&P 38:25; fremhævelse tilføjet).

Dette vers rummer også nøglen til, hvordan man byder andre velkommen. Tænk på, hvordan du selv gerne ville behandles i kirken eller i skolen, og sørg så for at behandle andre på samme måde. Har du lyst til at sidde helt for dig selv i dit præstedømmekvorum? Hvis ikke, så før an og sæt dig ved siden af den nye diakon i så mange uger, som det måtte tage for ham at forstå, at du er glad for, at han er der. Ville du gerne indbydes til at være med i en gruppe, som dyrker sport sammen? I så fald kunne du indbyde andre til at slutte sig til jeres gruppe.

I vore hænder

En modig, lille pige viste mig, hvor stor magt ét menneske kan have, når det fører an og byder andre velkommen. Hun havde gået i tredje klasse på en ny skole i to uger, da hun i et frikvarter fik øje på en pige på hendes egen alder, som græd. Pigen skulle gå en klasse om, og hendes tidligere klassekammerater var nu hendes plageånd.

Min lille veninde gik straks over til den pige, som blev drillet. Men selv om hun ikke havde nogle venner der, trådte hun ikke tomhændet ind i den onde kreds. Fra sit eget gode hjertes indre hentede hun en trøst, som hun kunne give den grædende pige. »Lag det roligt,« sagde hun. »Jeg er gået glip af et helt skoleår, så mine forældre har også rykket mig en klasse ned.« Behøver jeg at sige, at de to nok vil være venner for evigt?

En kreds kan være noget frygtelig eller noget pragtfuldt. Det er os, der gør hele forskellen. ■

Jan Pinborough er medlem af East Mill Creek 4. Ward i East Mill Creek Stav i Salt Lake City.

NOTE

1. »Circle of Friendship«, *A Song of the Heart*, 1978, s. 30.

Tænk på, hvordan du selv gerne vil behandles i kirken eller i skolen, og sørg så for at behandle andre på samme måde. Herren har sagt: »Lad enhver agte sin broder som sig selv.«

Din slægtshistorie: Sådan kommer du i gang

PRÆSIDENT BOYD K. PACKER

Fungerende præsident for De Tolv Apostles Kvorum

Hvis du ikke ved, hvor du skal begynde, så begynd med dig selv. Hvis du ikke ved, hvilke optegnelser, du skal have fat i, eller hvordan du skal få fat i dem, så begynd med det, du har.

For mange år siden besluttede søster Packer og jeg, at vi skulle se at få orden i vores slægtsoptegnelser. Men vi var presset af min kaldelse i Kirken, som gjorde, at jeg skulle rejse over hele verden, og forpligtelserne for vores store familie samt et hus, der skulle passes og vedligeholdes indvendigt og udvendigt, så vi havde simpelthen ikke tid nok. Men vi var bekymrede for vores ansvar for at udføre slægtsforskning, så vi besluttede, at vi måtte se at finde mere tid.

I juleferien, hvor vi havde lidt ekstra tid til overs, gik vi i gang. Da vi efter ferien var tilbage i hverdagens travle rutine, begyndte vi at stå en time eller to tidligere op hver dag.

Vi samlede alt det, som vi havde, og det overraskede os at se, hvor meget vi fik udrettet på et par uger. Men det, der gjorde aller-mest indtryk, var den kendsgerning, at vi havde oplevelser, som viste os, at vi blev ledet, at der var nogle på den anden side af sløret, som var interesseret i det, som vi foretog os. Meget begyndte at falde på plads.

Når jeg har rejst og besøgt Kirken overalt og været særligt opmærksom på dette emne,

har jeg hørt mange vidnesbyrd. Andre, som har samlet deres optegnelser, har haft lignende oplevelser. Det var, som om Herren ventede på, at vi skulle komme i gang.

Vi fandt ting, som vi havde spekuleret over længe. Det syntes, som om vi fik det hele lidt for let. Desuden dukkede der meget op, som vi ikke havde drømt om eksisterede. Vi erfarede på tætteste hold, at denne slægtsforskning er inspireret. Vi fandt ud af, at inspirationen følger dem, der går den i møde. Det er bare et spørgsmål om at få begyndt.

Da vi var begyndt, fandt vi tiden til det. På en eller anden måde kunne vi også klare alle de øvrige ansvar. Vi syntes at opleve øget inspiration på grund af dette arbejde.

Vejen banes, når vi går i gang

Men beslutningen, handlingen, begynder med den enkelte. Herren piller ikke ved vores handlefrihed. Hvis vi ønsker et vidnesbyrd om slægtshistorie og tempeltjeneste, så skal vi gøre noget ved det arbejde. Her er et eksempel på, hvad der kan ske, når man gør det.

Jeg overværede engang en konference i Hartford Stav i Connecticut. Tre måneder tidligere havde alle medlemmerne af stavspræsidentskabet fået til opgave at tale om emnet

slægtsforskning. En af dem havde været rådgiver i stavspræsidentskabet, men blev opretholdt som stavspatriark ved den konference. Han fortalte om en interessant tildragelse.

Han havde ikke været i stand til at komme i gang med sin slægtsforskning, selvom han var »omvendt« til princippet. Han vidste simpelthen ikke, hvor han skulle begynde. Da han fik til opgave at udarbejde en slægtshistorie ud fra sine egne optegnelser, kunne han ikke finde noget om sin barndom og ungdom, udover sin fødselsattest. Han var et af 11 børn, som kom til verden i en italiensk indvandrerfamilie. Han er den eneste i familien, som er medlem af Kirken.

Mens han arbejdede på at udføre opgaven, samlede han alt, hvad han kunne finde om sit liv. Han var i det mindste begyndt, men der syntes ikke at være noget at arbejde med. Han kunne skrive sin egen historie ud fra sin erindring og de få optegnelser, som han havde.

Men så skete der noget yderst interessant. Hans gamle mor, der var på plejehjem, følte et stærkt ønske om at vende tilbage til sit hjemland Italien en sidste gang. Og da hun var så opsat på det, sagde lægerne til sidst, at man ikke opnåede noget ved at nægte hendes ønske, og familien besluttede at opfylde deres mors sidste ønske. Og af en eller anden grund besluttede de alle, at denne bror (den eneste i familien, som var medlem af Kirken) skulle ledsage sin mor til Italien.

Og pludselig befandt han sig i sine forfædres hjemstavn. En dør åbnedes! Mens han var i Italien, besøgte han den kirke, hvor hans mor var blevet døbt, og den kirke, hvor hans far var blevet døbt. Han traf mange slægtinge. Han opdagede, at kirkekontorets optegnelser gik 500 år tilbage. Han besøgte rådhuset for at se på deres optegnelser, og folk der var meget hjælpsomme. Byens

Hvis vi begynder der, hvor vi står - hvis vi begynder med os selv og de optegnelser, som vi har - og begynder at få styr på det, så falder det bele på plads, sådan som det bør.

En mand rejste til sine forfædres hjem i Italien og traf mange slægtninge. Han fandt også den kirke, hvor hans mor var blevet døbt, og den kirke, hvor hans far var blevet døbt. Han erfarede, at de lå inde med optegnelser, som gik 500 år tilbage.

arkivar fortalte ham, at en prærestuderende og en nonne havde været der den forgående sommer for at samle oplysninger om hans familie, og de havde sagt, at de var ved at udarbejde en slægtshistorie om familien. Han fik navnet på den by, som de boede i, og nu kunne han så følge det spor. Han fandt også ud af, at hans efternavn også var navnet på en by i Italien.

Men det er ikke alt. Da han kom til generalkonference i Salt Lake City, rejste han hjem over Colorado, hvor mange af hans slægtninge boede. Og med meget lidt overtalelse fik han stablet en familieorganisation på benene og planlagt en familiesam-

menkomst, som blev afholdt kort efter.

Og, som det altid sker, var der nogle af hans slægtninge – hans tanter og onkler, brødre og søstre – som gav ham billeder og oplysninger om *bans* liv, som han ikke anede eksisterede. Og, som det altid sker, erfarede han, at dette var et inspireret værk.

Herren velsigner dig, når du begynder på dette arbejde. Det har vi tydeligt set i min familie. Siden dengang, hvor vi besluttede, at vi ville begynde der, hvor vi var, med det, vi havde, er der sket meget for os.

Engang overdrog jeg det Genealogiske Selskab otte store bind med slægtshistorie, som bestod af 6000 familiegruppeskemaer med professionelt udført slægtsforskning om slægten Packer. Det var alt sammen blevet indsamlet af Warren Packer, som oprindeligt kom fra Ohio, hvor han var skolelærer og lutheraner. Han tilbragte 30 år med at udføre dette arbejde uden rigtig at vide hvorfor. Nu er der føjet to yderligere bind til de andre. Og nu forstår han, hvorfor han var optaget af dette arbejde i alle de år, og han har i høj grad forstået ånden i arbejdet.

Vi har også haft mulighed for at finde og besøge familien Packers slægtsgård i England. Mange af Englands store gamle godser er i de senere år blevet åbnet for offentligheden. Men ikke dette her. Det ligger cirka et kvarters kørsel fra templet i London, og det er bygget oven på en gammel borg med en voldgrav omkring. Det står i dag, som det så ud, da det blev opført i det tidlige 1600-tal. Portrætterne af vore forfædre hænger, hvor de blev sat op for næsten 300 år siden. Til godset hører også en lille slotskirke. Og i den findes en glasmosaik med familien Packers våbenskjold. Den blev opsat i 1625.

Mange oplysninger begyndte at dukke op,

da vi gik i gang. Vi er langt fra eksperter i slægtsforskning. Men vores familie betyder meget for os. Og det er mit vidnesbyrd, at hvis vi begynder der, hvor vi står – hvis vi begynder med os selv og de optegnelser, som vi har – og begynder at få styr på det, så falder det hele på plads, sådan som det bør.

Sådan kommer du i gang

Det gælder bare om at komme i gang. Det kan være, at du erfarer det princip, som Nephi kendte, da han sagde: »Og jeg tilskyndedes af Ånden, thi jeg vidste ikke på forhånd, hvad jeg skulle gøre« (1 Nephi 4:6).

Hvis du ikke ved, hvor du skal begynde, så begynd med *dig selv*. Hvis du ikke ved, hvilke optegnelser, du skal have fat i, eller hvordan du skal få fat i dem, så begynd med det, du har.

Der er to meget enkle retningslinjer for dem, der venter på at finde ud af, hvor de skal begynde. Nu skal du bare høre:

Få fat i en papkasse. En hvilken som helst kasse kan bruges. Stil den et sted,

hvor den er i vejen, måske på sofaen eller køkkenbordet – et sted, hvor man ikke kan undgå at bemærke den. Over de næste par uger samler du så alle de optegnelser om dit liv, som du har, i kassen. Det kan være din fødselsattest, din velsignelsattest, din dåbsattest, din ordinationsattest og dine eksamenspapirer. Saml diplomer, alle dine fotografier, aresbevisninger eller priser, din dagbog, hvis du har ført en, ja, alt hvad du kan finde om *dit* liv. Alt, hvad der er skrevet eller registreret eller optegnet, som viser, at du lever, og fortæller om, hvad du har udrettet.

Lad være med at prøve på at gøre det hele på en enkelt dag. Giv dig god tid. De fleste af os har det hele spredt lidt her og der. Noget af det ligger i en kasse ude i garagen under en stak gamle aviser; andet ligger gemt væk i skuffer eller på loftet eller et helt andet sted. Noget er måske lagt ind i en familiebibel eller andre steder.

Saml alle de papirer sammen og læg dem i kassen. Lad det ligge der, indtil du har

Der sker noget meget spændende, når du viser interesse for din egen slægtshistorie. Det er et fast princip.

Så find en papkasse og stil den i vejen og begynd at lægge optegnelser i den, og efterbånden som det skrider frem, fornemmer du, at der sker noget åndeligt, og det kommer ikke bag på dig.

Samlet alt det, som du mener, at du har. Gør så plads på bordet eller måske på gulvet til at gennemgå alt det, du har samlet. Del dit liv op i tre perioder. Sådan gør Kirken det. Alle vore programmer i Kirken er opdelt i tre hovedkategorier: Børn, unge og voksne.

Begynd med barndomsdelen og gå ud fra din fødselsattest. Læg alle optegnelser i kronologisk orden: Billeder, din dåbsattest og så videre helt op til du var 12 år.

Dernæst samler du alt det, der vedrører din ungdom, fra 12 til 18 år, eller op til det tidspunkt, hvor du blev gift. Læg det hele i kronologisk orden. Sortér optegnelserne – attesterne, fotografierne og så videre – og læg det i en anden æske eller konvolut. Gør det samme med optegnelserne fra resten af dit liv.

Når du har gjort det, har du alt det, der skal til for at skrive din livshistorie. Du tager blot din fødselsattest og begynder med at skrive: »Jeg blev født den 10. september 1924

som søn af Ira W. Packer og Emma Jensen Packer i Brigham City i Utah. Jeg var familiens tiende barn og femte søn.«

Det tager ikke ret lang tid at nedskrive eller indtale din livshistorie på en båndoptager, og den bliver meget nøjagtig, fordi du har samlet alle de optegnelser.

Og hvad så? Når du har opridset din livshistorie indtil nu, hvad gør du så med alt det materiale, som du har samlet?

Det fører dig selvfølgelig videre til din mindebog. Klæb dem forsigtigt ind på bogens sider, så de kan tages ud fra tid til anden, hvis det bliver nødvendigt. Og så har du din mindebog.

Når du begynder på dette projekt, sker der nogle meget interessante og inspirerende ting. Du kan ikke udføre alt det her, uden at blive grebet af værkets ånd, eller uden at tale om det, i hvert fald i familie-kredsen. Der sker noget meget spændende, når du viser interesse for din egen slægts-historie. Det er et fast princip. Der findes

mange, mange vidnesbyrd om det. Det samme vil ske for dig.

Tante Clara fortæller dig, at hun har et billede af dig sammen med din oldefar. Du ved, at det ikke kan passe, for han døde, et år før du blev født. Men tante Clara finder billedet frem. Der står din oldefar og holder dig som spæd. Da du går dine optegnelser igennem, opdager du, at han døde, året *efter* du blev født. En vigtig detalje i din slægts historie.

De nøjagtige data betyder noget. Det mellemnavn, som står skriblet ned på bagsiden af billedet betyder også noget. Du ved det måske ikke lige der, men det er en nøgle. Begyndelsen til fortættelsen af templets ordinancer for nogle af dine forfædre.

Du tror på opstandelsen. Du bør vide, at dåb for en, som er død, er mindst lige så vigtig som dåb for en, der stadig lever. Der er ingen forskel i betydningen. De skal begge finde sted. De skal udføres her, mens de lever, eller også skal det udføres for dem her, når de er døde.

Hele Det Nye Testamente er centreret omkring Herrens opstandelse. Budskabet er, at *alle* skal opstå. Ethvert skriftsted og enhver motivation, som gælder for missioneringen, gælder også for ordinancerne for de døde.

Nu har du skrevet din egen slægts historie, og du har samlet din mindebog. Det lyder næsten for let – det er det næsten også. Men det betyder, at du skal se at komme i gang. Ligesom Nephi bliver du tilskyndet »af Ånden, thi [du] vidste ikke på forhånd, hvad [du] skulle gøre« (1 Nephi 4:6).

Så find en papkasse og stil den i vejen og begynd at lægge optegnelser i den, og efterhånden som det skrider frem, fornemmer du, at der sker noget åndeligt, og det kommer ikke bag på dig.

Når hjerterne vendes

Slægtsforskning rummer kraften til at gøre noget *for* de døde. Men det har også kraften til at gøre noget *ved* de levende. Kirkens medlemmers slægtsforskning har en

lutrende, åndeliggørende og mildnende virkning på dem, der udfører det. De forstår, at de knytter deres familie sammen, den levende familie her med dem, der er gået forud.

På en måde ville slægtsforskning være umagen værd, selvom man ikke fik gjort et eneste navn klar til tempelordinancer. Processen med at søge, arbejdet med at lede efter navne, ville være alt besværet værd. Og hvorfor? Fordi man ikke kan finde frem til de navne, uden at blive klar over, at de repræsenterer mennesker. Man begynder at opdage noget nyt om mennesker. Når vi forsker i vores egen slægt, bliver vi interesseret i mere end bare navne eller det antal navne, som vi kan sende til templet. Vores interesse vender vores hjerte til fædrene – vi stræber efter at finde dem og lære dem at kende og tjene dem.

Og ved at gøre det samler vi os – skatte i himlen. ■

Denne er artikel består af uddrag af præsident Packers bog Det hellige tempel.

GRUNDLÆGGENDE SLÆGTSFORSKNING

PRÆSIDENT BOYD K. PACKER

Fungerende præsident for De Tolv Apostles Kvorum

Slægtsforskning og tempeltjeneste består af flere grundlæggende elementer. I gennem tidens løb bliver der måske lagt vægt på forskellige elementer, eller også ændrer Kirkens programmer på området sig en smule. Men svaret er stort set det samme.

1. Enhver af os skal samle sin egen livshistorie.
2. Enhver af os skal føre en mindebog.
3. Som enkeltpersoner og familie skal vi søge efter vore afdøde forfædre, idet vi begynder med de fire nærmeste generationer på hver slægtslinje, og siden arbejder vi os så langt tilbage, som vi kan.
4. Vi skal også deltage i andre programmer, såsom navneuddragning, når vi bliver bedt om det.
5. Vi skal organisere vores familie og afholde møder og familiesammenkomster.
6. Hvis vi bor i nærheden af et tempel, bør vi hver især komme i templet så ofte som muligt for at udføre ordinancer – først for os selv og siden for vore forfædre, og derefter for alle de navne, som andre har samlet.

Det er jo bare

HH

Å

R

JULI HOUSHOLDER

En underlig sygdom berøvede mig alt håret. Hvordan skulle jeg tackle så svær en prøvelse?

Da jeg gik i gymnasiet, mente jeg, at min mørkeblonde, skulderlange hår betød mere end noget andet. Mit morgenritual bestod af næsten en halv times forsøg med forskellige frisurer, indtil jeg fandt den, der så allerbedst ud. Det gjorde jeg hver eneste morgen – indtil en dag, hvor mit ritual forvandlede sig til steds.

Dagen begyndte som enhver anden dag. Jeg stod op, vaskede mit ansigt og tog mine kontaktlenser på. Så kiggede jeg søvnigt i spejlet og fik øje på noget forfærdeligt – nemlig en lille skaldet plet oven på mit hoved. Jeg så nærmere efter og kørte fingrene gennem

håret for at sikre mig, at mine søvnige øjne ikke bedrog mig. Det gjorde de ikke.

Jeg blev grebet af panik, og med tårevædede øjne ledte jeg efter min mor. Sammen talte vi om, at mit hår måske var blevet filtret ind i noget, mens jeg sov. Eller måske spiste jeg ikke nok grøntsager. Men uden at have fundet noget endeligt svar, skilte jeg til sidst mit hår i midten for at skjule den skaldede plet, og så skyndte jeg mig i skole.

Fra da af blev jeg ved med at miste hårtotter. De skaldede pletter varierede i størrelse fra en mønt til en knyttnæve. Jeg besøgte adskillige læger, som undersøgte hver eneste del af mit hoved. Jeg tilbragte også meget tid på knæ, når jeg bad om trøst og styrke til at acceptere det, som lægerne fortalte mig.

Juli, der var taknemlig for sit gode helbred, søgte trøst og styrke hos Herren.

Den 7. juli mistede sit hår, elskede hun at eksperimentere med forskellige frisurer. Men så kom den dag, da hendes hår faldt ud i store totter. Hendes brødre (modsatte side) barberede deres hoveder for at vise deres solidaritet.

I september 2000 fandt jeg ud af, at jeg led af en autoimmun sygdom, som hedder alopecia areata. Jeg kan stadig høre min læges stemme, da han sagde, at det betød »fuldstændigt hårtab, som ikke kan behandles«. Mit sind fyldtes straks med tvivl og spørgsmål som: »Hvad sker der nu?« og »hvorfor lige mig?«

Da jeg havde været hos en speciallæge den følgende måned, barberede jeg mit næsten skaldede hoved. Jeg følte mig som et helt andet menneske uden mit hår. Mit selvværd var i bund, og det følte næsten uoverkommeligt at gå i skole. »Hvad vil de andre ikke tænke? Hvad vil de ikke sige?« tænkte jeg.

Tørklæder blev min nye hårpragt. I stedet for at tilbringe halve timer med at sætte mit hår hver morgen, brugte jeg nu fem minutter på omhyggeligt at binde et tørklæde om mit skaldede hoved. Tørklæderne var farverige og behagelige, men det var jo ikke mit hår. På et tidspunkt prøvede jeg at gå med paryk i samme farve som mit eget hår. Men det gjorde mig bare bekymret for, at den skulle falde af for øjnene af alle henne i skolen. Så jeg vendte tilbage til tørklæderne.

Skolen var en udfordring. Jeg vidste, at min himmelske Fader elskede mig, og at jeg kunne stole på, at han ville være der, når alle andre svigtede mig. Men det var svært at huske på, når mine jævnaldrende sendte mig hurtige, sæere blikke. Det var også hårdt, da der begyndte at versere rygter, og jeg vidste, at jeg var blevet et samtaleemne. Jeg forstod ikke, hvorfor jeg, af alle tidspunkter i mit liv, skulle kæmpe med dette, mens jeg gik i gymnasiet – en tid, hvor jeg længtes efter at være anerkendt og afholdt af min omgangskreds.

Jeg klarede mig udelukkende gennem det sidste år takket være visse ting, som jeg havde lært mig selv at huske på, mens jeg gik fra time til time på skolen. Hver morgen bad jeg og takkede Herren for, at jeg var i live og for al den skønhed, jeg så omkring mig. Jeg

bad om styrke til at klare mig gennem den dag, som lå foran mig, og om hjælp til at huske på, at jeg var elsket af mange. Jeg takkede også min himmelske Fader for det, som jeg lærte af denne oplevelse. Det virker

måske ganske ligetil, men det betød meget for mig. Hver gang nogen stirrede underligt på mig eller kom med en ond bemærkning, mindede jeg mig om mit motto: »Det er jo bare hår. Det betyder ikke noget.«

Jeg vidste, at jeg ikke kunne gøre noget ved, hvad der skete med mit hår, men jeg vidste også, at jeg selv kunne bestemme, hvordan jeg tacklede det. Jeg kunne betragte det som en velsignelse og en mulighed, eller jeg kunne betragte det som en straf og bare give helt op.

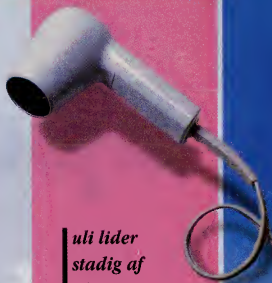
Der er gået næsten tre år siden den morgen, hvor jeg opdagede den lille, skaldede plet på mit hoved. I løbet af den tid har jeg måtte barberere mit hoved fem gange, for jeg har stadig små totter hår. Og for hver gang har jeg barberet det med en smule større begejstring og livsglæde.

Jeg ved, at jeg ikke ville have

kunnet klare det alene. Herren er blevet den, jeg stoler på. Han hverken fordømmer mig eller ler ad mig. Jeg ved, at han elsker mig lige så meget uden hår, som han gjorde, da jeg havde hår. Jeg har også været afhængig af min families kærlighed og støtte.

Jeg ved, at vi alle er Guds børn med guddommelige muligheder. Vi er her alle sammen for at lære og udvikle os på forskellige måder med forskellige udfordringer. Vi har en himmelsk Fader, som elsker os, som vi er, og for, hvad vi kan blive til. Han er hos os i vores mørkeste stunder. Jeg er taknemlig for Frelseren Jesu Kristi sonoffer og for den trøst, som forsoningen bringer. Jeg ved, at han lever, og at han har lidt og udholdt større fysiske og åndelige smerter, end jeg har og nogensinde vil mærke. ■

Juli Housholder er medlem af Fruit Heights 7. Ward i Fruit Heights Stav i Utah.

Juli lider stadig af alopecia (berunder).

Hun må døje den sorg, at hendes hår vokser lidt ud, for så bare at falde af igen. Mens hun lærte at tackle sin sygdom, udviklede hun større tillid til Herren.

Spørgsmål & svar

Hvorfor udformer Kirken ikke en liste, som fortæller mig nøjagtigt, hvad jeg må og ikke må?

Svarene er ment som en hjælp og vejledning, men er ikke en officiel udtalelse om Kirkens lære.

L I A H O N A

Faktisk har Herren givet os en liste med det, vi skal eller ikke skal. Den liste kaldes de ti bud. Og han har givet os yderligere retningslinjer, blandt andet i form af de pagter, som vi indgår ved dåben og i templet, som kan beskytte os mod farer og hjælpe os med at blive, som han er. Kirkens ledere giver os også specifikke råd om, hvad vi bør eller ikke bør gøre. Og de har udarbejdet en vidunderlig hjælpekilde, som hedder *Til styrke for de unge: Udfør din pligt over for Gud* (katalognr.36550 110). Den pjece rummer specifikke retningslinjer for emner, der strækker sig fra påklædning og udseende til overholdelse af sabbatten. Disse retningslinjer kan hjælpe dig til at navigere sikkert gennem de sidste tiders urolige vande.

Men somme tider omtaler skrifterne og de levende profeters ord ikke en bestemt situation, som du befinder dig i. Og sæt nu, at valget ikke står mellem rigtigt og forkert, men mellem rigtigt og rigtigt? Hvordan træffer man så sin beslutning?

Der er flere steder, hvor vi kan finde vejledning fra Herren, som f.eks. i de levende profeters ord, i skrifterne og i Til styrke for de unge.

Livet er for indviklet til, at en liste kan dække alle situationer.

En del af livet går ud på at lære at anvende vores handlefrihed, ikke på at følge nøjagtige instrukser som en anden robot.

Helligånden kan vejlede os i de beslutninger, vi skal træffe. Helligåndsgaven er bedre end nogen liste.

Når vi udvikler os åndeligt og lærer at følge Helligånden, bliver det lettere at træffe retfærdige beslutninger.

LÆS E R E

Skonheden ved frelsesplanen er, at den tillader os selv at finde ud af, hvad der er rigtigt. Men der findes en vidunderlig vejledning, som enhver kan benytte. Den kaldes

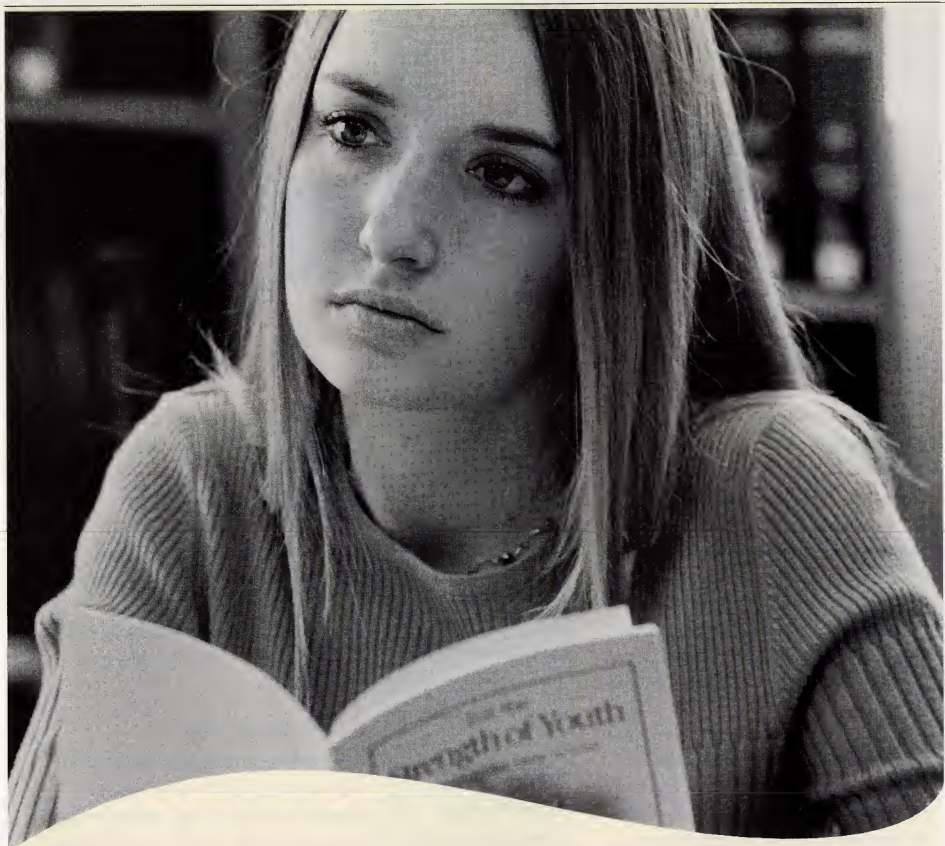
Til styrke for de unge.

Brian Middleton, 17, El Dorado Ward i El Dorado Stav i Californien

Kirken giver os ikke en liste med det, vi skal eller ikke skal, for vi har Helligånden, som kan undervise os og åbenbare, hvad der er godt og rigtigt. Vi har handlefrihed til at vælge, om vi vil adlyde. For det andet har vor himmelske Fader givet os budene, skrifterne og Kirkens ledesers ord. Og endelig har vi vores forældre, og de har lært os, hvad der er ret, og hvad der vil bringe os lykke.

Sini Falatau, 20, Veitongo Ward, Nuku'alofa Syd Stav på Tonga

Min missionspræsident forkyndte den tanke, at lærdomme fører til principper, og principper fører til regler. Hvis vi studerer

læren og forstår de korrekte principper, som flyder fra de lærdomme, vil vi gennem Ånden kunne forstå de mere detaljerede regler. Hvis vi altid søger Åndens vejledning gennem bøn og studium af skrifterne, kan vi endnu tydeligere se, hvad der er rigtigt og forkert.

Eldste Yudai Ito, 22, Sapporo-missionen i Japan

Herren og hans Kirke har allerede givet os kundskab om, hvad vi skal og ikke skal gennem de ti bud (se 2 Mos 20) og de

store bud (se Matt 22:36-40). Det eneste, vi skal gøre, er at efterleve Guds befalinger.

Kate Mensah, 22, Cape Coast 2. Ward, Cape Coast Stav i Ghana

Hvis en sådan liste fandtes, ville den være meget lang. Den kunne aldrig være fuldstændig, for der er så meget, som vi skal eller

ikke skal. Og vor himmelske Fader ønsker, at vi skal lære noget. Når der ikke findes entydige svar på alt, må vi søge efter svar. Med andre ord søger vi kundskab, og dermed lærer vi.

Katrina Voigt, 14, Preston Gren, Rochester Stav i Minnesota

LIAHONA

Som mange læsere har påpeget, er livet alt for udviklet til, at Kirken kan udgive en udtømmende liste, som dækker enhver situation. Desuden er der en grund til, at Herren har givet os vores handlefrihed. Vi er ikke sat her på jorden bare for at vise, at vi kan følge detaljerede instrukser som en computer eller en robot. Herren ønsker, at vi skal blive, som han er. Det betyder, at vi skal lære at træffe kloge beslutninger. Vi skal lære at genkende sandheden og handle i overensstemmelse med den.

Som medlemmer af Herrens Kirke har vi fået en vidunderlig gave, som kan hjælpe os med at træffe vanskelige beslutninger. Det er Helligåndsgaven. Herren har sagt: »Jeg vil give dig af min ånd, som kan oplyse din forstand og opfylde din sjæl med glæde« (L&P 11:13). Vi har ikke brug for en liste til at vise os, hvad vi skal gøre. Vi skal lytte til Åndens hvisken.

Enhver af os kan udvikle vores evne til at følge Ånden, indtil vi klogt kan skelne mellem ret og uret og kan se den lille forskel på to veje, som kan synes lige gode. »Det, der er af Gud, er lys,« har Herren fortalt os, »og den, der modtager lyset og forbliver i Gud, får mere lys, og det lys bliver klarere og klarere indtil den fuldkomne dag« (L&P 50:24). Vi er Guds børn, men han vil ikke have, at vi rent åndeligt forbliver børn. Han ønsker, at vi skal vokse op, udvikle os og i den sidste ende blive som han er (se 3 Nephi 27:27). ■

GØR DET RETTE

Iudvikler jeres åndelige disciplin – det vil sige, at jeres evne til at genkende Åndens tilskyndelser og jeres evne til at følge dem. Med tiden øges og styrkes den evne, indtil det bliver lettere og lettere automatisk at gøre det rette ... Mens I udvikler den åndelige disciplin, skal I omhyggeligt undgå valg, der kan føre jer bort fra lykkeligens vej.«

Eldste Richard G. Scott fra De Tolv Apostles Kvorum, »Gør det rette«, Liahona, marts 2001, s. 11.

LÆSERE

Skrifterne siger, at vi skal møtte os med Kristi ord, thi se, hans ord vil fortælle jer alt, hvad I skal gøre« (2 Nephi 32:3). Studér flittigt og vær værdig til Helligåndens hjælp, så ved du, hvad vej du skal gå.

Anna Vitaljevna Sursjakova, 20, Danetsk Kievskij Gren, Danetsk Distrikt i Ukraine

Profeten Joseph Smith har engang sagt: »Jeg lærer dem de rette principper, og så styrer de sig selv« (som citeret af John Taylor i Millennial Star, d. 15. november 1851, s. 339). I

Kirken lærer vi de rette principper. Og så må vi styre os selv. Vi skal ikke hele tiden have at vide, hvad vi skal gøre. Helligånden leder os. Hvis vi følger Åndens hvisken, opnår vi velsignelser.

Marnello M. Dala, 19, Initao Ward i Cagayan de Oro Vest Stav i Filippinerne

HVAD MENER DU?

Send os dit svar på nedenstående spørgsmål sammen med dit navn, din alder, ward eller gren samt stav. Vedlæg venligst et billede af dig selv. Send dit svar, så vi har det senest 1. september 2003. Adressen er Questions & Answers 09/03, Liahona, Room 2420, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3220, USA; eller send en email til cur-liahona-imag@ldschurch.org.

SPØRGSMÅL

Jeg er en ung kvinde, som har en ven, der siger, at han gerne vil døbes, men jeg tror, at han er mere interesseret i et fast forhold til mig, end han er i evangeliet. Jeg vil gerne have, at han bliver medlem af Kirken, men jeg vil ikke have, at han bliver medlem af de forkerte årsager. Hvad skal jeg gøre?

Lille Liahona

Tro oplyser vejen

PRÆSIDENT GORDON B. HINCKLEY

Som ung mand kørte præsident Gordon B. Hinckley med tog, som drønedede gennem smalle bjergpas om natten. Det hjalp ham til at forstå, hvordan troens lys kan lede os gennem mørke tider med skuffelser.

I hver mand og hver kvindes liv opstår der mørke stunder med tvivl, med mismod, med desillusionering. I sådanne situationer ser nogle få fremad ved troens lys, men mange tumler af sted i mørket og farer måske endog vild.

Min opfordring til jer er en opfordring til at tro – den tro, som er »fast tillid til det, der håbes på, overbevisning om det, der ikke ses« (Hebr 11:1), sådan som Paulus beskrev den.

For længe siden arbejdede jeg for en af vore jernbaner, hvis spor snoede sig gennem passene i disse vestlige bjerge. Jeg rejste ofte med toget. Det var dengang, der kørte damplokomotiver. Disse store uhyrer på skinner var enorme og hurtige og farlige. Jeg tænkte ofte på, hvordan lokomotivføreren turde foretage den lange rejse hele natten igennem. Men så indså jeg, at det ikke var én lang rejse, men snarere en konstant fortsættelse af en kort rejse. Maskinen var forsynet med en stærk frontlanterne, som oplyste sporene

350 til 450 meter frem. Lokomotivføreren kunne kun se denne strækning, men det var nok, fordi den hele tiden lå synligt foran ham hele natten igennem, indtil en ny dag gryede.

Herren har talt om denne proces. Han sagde: »Det, der ikke opbygger [undersviser], er ikke af Gud, men er mørke.

Det, der er af Gud, er lys; og den, der modtager lyset og forbliver i Gud, får mere lys, og det lys bliver klarere og klarere indtil den fuldkomne dag« (L&P 50:23-24).

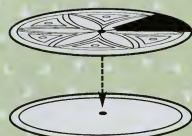
Og således er det med vores evige rejse. Vi tager ét skridt ad gangen. Ved at gøre dette, stræber vi frem mod det ukendte, men troen oplyser vejen. Hvis vi dyrker denne tro, skal vi aldrig vandre i mørke. ●

Fra en tale ved aprilkonferencen 2002.

»Jeg kan lære«-hjul

1. Lim denne side på et stykke karton. Klip de to cirkler og ruden i »Jeg kan lære«-cirklen ud.
2. I det tomme felt på hjulet med billeder tegner du et billede af dig selv og skriver noget under det, som du godt kunne tænke dig at lære i Primary, så du kan blive et bedre forbillede for de troende.
3. Læg cirklernes centrum oven på hinanden, prik hul i begge hjul og sæt en split i (se illustration).
4. Drej på »Jeg kan lære«-hjulet og læs noget af det, som du kan lære i Primary.

Illustration

NOTER

1. Fællestid med præsident Gordon B. Hinckley, katalognr. 56351 110.
2. 1 Tim 4:12.
3. James R. Moss, »Young John Taylor«, *New Era*, okt. 1980, s. 29.
4. »A Testimony Makes Me Feel Happy Inside«, *Primary åbenthus*, april 2002, s. 8.
5. Pat Graham, »Happy Birthday, Primary«, *Friend*, aug/sep 1983, s. 34.

Et forbillede for de troende

VICKI F. MATSUMORI

»Der er ikke noget andet navn, hvorved frelse kommer«
(Mosiah 5:8).

Da Jesus var død, skrev en stor apostel ved navn Paulus til Kirkens medlemmer og fortalte, hvordan vi kan være eksempler for de troende eller bedre disciple. Når vi gør, som apostlen Paulus sagde, ærer vi Frelseren og hans navn, og vi er eksempler på Frelserens lærdomme for andre mennesker. Paulus skrev: »Lad ingen ringeagte [se ned på dig], fordi du er ung, men vær et forbillede for de troende i tale, i adfærd, i kærlighed, i troskab, i renhed« (1 Tim 4:12).

Præsident Gordon B. Hinckley forklarede, at da Paulus sagde, at vi skal være forbilleder »i tale«, så henviste han »til sproget ... Han siger, at grimme og sjofle ord ikke er forenelige med en kaldelse som troende på Kristus« (»Du må ikke misbruge Herren din Guds navn«, *Stjernen*, januar 1988, s. 51). Han sagde, at vi skal anvende vor himmelske Faders navn ærbødigt.

Der er andre måder, hvor vi kan vise, at vi tror på Kristus. I 1878 foreslog Aurelia Spencer Rogers, at børnene samledes en gang om ugen for at lære mere om Frelseren og om, hvordan man bliver gode forbilleder for de troende. Præsident John Taylor, som dengang var præsident for Kirken, godkendte denne idé. Og så blev den første Primary organiseret.

Nu, 125 år senere, opfordrer søster Coleen K. Menlove, som er hovedpræsidentinde for Primary, børn til at »efterleve evangeliet og modtage ... et vidnesbyrd«

(»A Testimony Makes Me Feel Happy Inside«, Primary åbenthus, april 2002, s. 8).

Når man vælger det rette og følger Frelseren, er man et forbillede for de troende.

Forslag til fællestid

1. *Gennemgå L&P 107:4 med børnene og hjælp dem til at forstå, hvordan navne udtrykker respekt for Guddommen og forklarer forskellige sider af Frelserens mission. Skriv følgende bemærkninger på tavlen: Job 19:25 («løser»); Es 9:6 («Underfuld Rådgiver, Vældig Gud, Evigbeds Fader, Freds Fyrste»); Luk 2:11 («Frelser, Kristus, Herren»); Job 1:29 («Guds Lams»); Job 1:49 («Israels konge»); Job 10:14 («den gode hyrde»); Åb 1:8 («Alfa og Omega, begyndelsen og enden», «Herren», «Almægtig»). Lad børnene finde og skrive navnene på Guddommen ud for bemærkningerne. Tal om, hvad det betyder ikke at misbruge Herrens navn. Hjælp børnene med at lære 2 Mos 20:7 udenad. Del dem op i små grupper. Skriv skrifstedet på et stykke papir til hver gruppe, og klip så papiret i stykker. Lad hver gruppe samle skrifstedet.*

2. *Hjælp børnene med at forstå, at vi ærer Jesus Kristus ved at tænke på ham under nadveren. Brug Luk 22:19-20; L&P 20:77, 79 og et billede af den sidste nadver til at drøfte begivenhederne ved den sidste nadver. Hvad skal nadverens brød og vand minde os om? (At Frelseren ofrede sit kød og blod). Hvad lover vi? (At påtage os hans navn, altid at erindre ham og holde hans befalinger). Hvad lover han os? (Sin Ånd, når vi vælger dette rette). Tal om måder, hvorpå vi kan koncentrere vore tanker om Frelseren under nadveren. Tag børnene med ned at se det sted, hvor nadveren forberedes og velsignes og bed unge mænd fra Det Aronske Præstedømme om at forklare betydningen af at forberede, velsigne og omdele nadveren. Syng sange eller salmer om nadveren. ●*

Tempelkort

I hele 2003 indeholder *Lille Liabona* tempelkort. Tag tempelkortene ud af bladet, lim dem på karton og klip dem ud. Du kan samle på kortene, så de kan minde dig om templets betydning.

FOTO: MIKAL DREIER

Tempel i Colombia i South Carolina

Indviet den 16. oktober 1999 af præsident Gordon B. Hinckley

FOTO: GAVIN HENSEL THOMPSON

Tempel i Detroit i Michigan

Indviet den 23. oktober 1999 af præsident Gordon B. Hinckley

FOTO: ROBERT THOMPSON

Tempel i Halifax i Nova Scotia

Indviet den 14. november 1999 af præsident Gordon B. Hinckley

FOTO: DON OMCROSBY

Tempel i Regina i Saskatchewan

Indviet den 14. november 1999 af præsident Boyd K. Packer

FOTO: PHIL BELL PHOTOGRAPHY

Tempel i Billings i Montana

Indviet den 20. november 1999 af præsident Gordon B. Hinckley

Tempel i Edmonton i Alberta

Indviet den 11. december 1999 af præsident Gordon B. Hinckley

Tempel i Raleigh i North Carolina

Indviet den 18. december 1999 af præsident Gordon B. Hinckley

Tempel i St. Paul i Minnesota

Indviet den 9. januar 2000 af præsident Gordon B. Hinckley

Tempel i Kona i Hawaii

Indviet den 23. januar 2000 af præsident Gordon B. Hinckley

TAM HOI HOON FRA HONGKONG

EMILY CHIEN OG TIFFANY E. LEWIS

Som meget lille elskede Tam Hoi Hoon at klatre. Han klatrede op i gadelygter og sågar palmetræer med de bare næver! Hans yndlingsfag i forskolen var gymnastik. Den gang boede familien Tam i Hawaii, hvor bror Tam læste ved universitetet.

Da Hoi Hoons familie flyttede tilbage til Hongkong, blev han medlem af Hongkongs amatøridrætsforbund. Efter at være blevet medlem vandt han Hongkongs gymnastikturnering 2001. Hoi Hoon, der nu er ti år og medlem af Aberdeen Ward i Hongkong Island Stav, viser et godt eksempel gennem sin idræt og sin tro.

Selv om Hoi Hoon synes, at idræt er sjov, kræver den også en hård indsats. Hver tirsdag, onsdag, torsdag og lørdag følger hans forældre ham til træning, og togrejsen tager halvanden time hver vej. Træningen varer to eller tre timer. Det tager Hoi Hoon en måned eller to at lære en ny gymnastisk øvelse, for han skal øve den mere end 500 gange, før han kan den perfekt! Men Hoi Hoon holder af de børn, som han træner

sammen med, og han elsker at optræde. Han bliver glad, når han hører publikum klappe og juble.

Hoi Hoons yndlingsøvelse er den baglæns saltomortale. Han kan udføre en saltomortale med to skruer, inden han lander! Nogle af de øvelser, han udfører, kræver mod.

Til højre: Hoi Hoon træner hårdt, og somme tider vinder han! Herover: Hoi Hoon sammen med sin storebror Kwan Lam (til venstre) og sin træner Chen Yu Tien (til højre).

Herover: Familien Tam fejrer Hoi Hoons og Kwan Lams fødselsdage. Til højre: Hoi Hoon og en af trænerne.

Inden for den kinesiske kultur giver forældre deres børn navne, som har en særlig betydning. Det gælder også navnet Hoi Hoon. *Hoi* betyder »havet«, og *Hoon* betyder »stort og vidtstrakt«. Hoi Hoon fik dette særlige navn, fordi hans far gerne vil have, at han bliver et forstående menneske, hvis evne til at holde af og tilgive andre skulle være vidtstrakt og dyb som havet.

Hoi Hoon arbejder godt sammen med andre, så det er et passende navn til ham. Til gymnastik har han specialiseret sig i firemandshold, så han optræder sammen med tre andre drenge. Hans træner valgte ham til denne disciplin, fordi det kræver et særligt samarbejde mellem gymnaster af forskellig alder.

Hoi Hoon er det mellemste af tre børn i familien Tam. Hans bror, Kwan Lam på 12 år, kan lide at spille klaver, synge og

svømme. Hans søster, Hiu Yau på fire, kan lide at danse og læse eventyr. »Vi er taknemlige for at have tre sunde og dejlige børn,« siger søster Tam. »De er hver især meget specielle.«

Familien Tams børn er dygtige elever, og hele familien har travlt med lekturer hele ugen. Når de har fri, holder familien af at gå på legepladsen eller cykle i nærheden af deres hjem.

Hoi Hoon elsker at komme i Primary, og han stræber efter at være lydige mod det, han lærer i klassen. Hans yndlings-sang er »Jeg er Guds kære barn«. Som barn af vor himmelske Fader tror Hoi Hoon på, at han skal være et godt eksempel og holde budene.

I juli 2001 blev Hoi Hoon af Hongkongs regering indbudt til at deltage sammen med andre fremtrædende gymnaster i De Kinesiske Gymnasters Guldmaljeopvisning.

Hoi Hoon, som dengang var otte år, var yngste deltager.

Alle gymnasterne blev bedt om at deltage i en generalprøve søndagen før opvisningen. Familien Tam ved, at det er vigtigt at holde sabbatten hellig, så bror Tam fortalte Hoi Hoons træner, at Hoi Hoon kunne deltage i alle de andre træningslektioner, men ikke den sidste generalprøve om søndagen. Trænerne og de forskellige arrangører blev vrede og overvejede at udskifte Hoi Hoon med en anden dreng. Familien Tam ville ikke give sig, men i deres familiebeder hver aften bad de om, at Hoi Hoon måtte få lov at optræde. Til sidst gav arrangørerne ham lov til at være med. Selv uden den ekstra træning klarede Hoi Hoon hver eneste øvelse perfekt. »Jeg ved, at det er vigtigt at adlyde Herren,« siger Hoi Hoon.

Hoi Hoons træner, Chen Yu Tien, siger, at der er flere ting, som gør Hoi Hoon til en god gymnast: »Han er villig til at træne meget og holde ud. Hans arme er stærke og muskuløse, og han er begejstret.« Men han siger, at det, der gør Hoi Hoon så fremragende inden for gymnastik og alt andet, er den kærlighed og støtte, han får fra sin familie.

Det er Hoi Hoon enig i. »Jeg ved, at far og mor elsker mig meget, meget højt. Og de beder også for mig,« siger han. Og med den viden kan han næsten ikke undgå at leve op til sit navn – i sin familie, inden for sin sport og i sit liv. ●

Emily Chien er medlem af Taipei 2. Ward i Taipei Centralstav i Taiwan. Tiffany E. Lewis er medlem af Miami Shores Ward i Fort Lauderdale Stav i Florida.

SIMON OG PRÆSTE- DØMMET

ILLUSTRATIONER: ROBERT T. BARETT

Mange mennesker i Samaria hørte evangeliet, troede på det og blev døbt. Men de havde ikke modtaget Helligånden.

ApG 8:5, 12-16

Peter og Johannes rejste til Samaria. De lagde hænderne på folk og overdrog dem Helligånden.

ApG 8:14-17

En mand ved navn Simon så Peter og Johannes overdrage folk Helligånden, og Simon vidste, at de to apostle havde præstedømmets magt. Han ville også gerne have præstedømmets magt.

ApG 8:9, 18-19

Han spurgte dem, om han kunne købe denne magt. Peter fortalte Simon, at man ikke kan købe præstedømmet, men at Gud kun giver det til retfærdige mænd. Peter vidste, at Simon ikke var retfærdig, så han sagde, at han skulle omvende sig.

ApG 8:18-24

PETER VÆKKER TABITHA TIL LIVE

Der var en god kvinde ved navn Tabitha, som boede i byen Joppe. Hun troede på Jesus Kristus. Hun hjalp mange mennesker og gjorde mange gode gerninger.

ApG 9:36

En dag blev hun syg og døde.

ApG 9:37

Hendes venner bad Peter om at komme. Han bad Tabithas venner om at forlade værelset.

ApG 9:38-40

Han knælede ned og bad, og så bad han hende rejse sig op. Hun åbnede øjnene, fik øje på Peter og satte sig op.

ApG 9:40

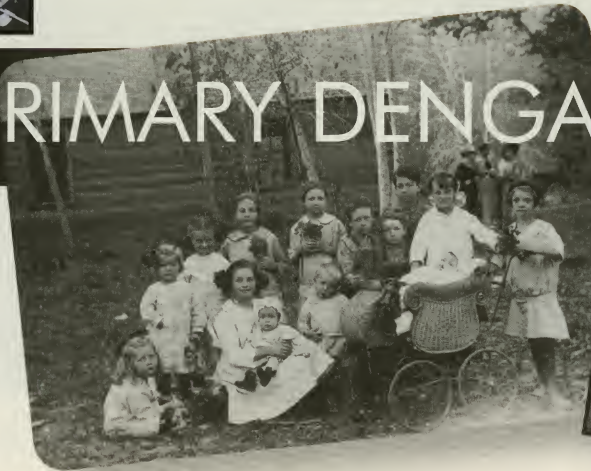

Peter hjalp hende op. Så kom hendes venner ind i værelset og så, at hun levede. Peter havde brugt præstedømmets magt og myndighed, som Jesus havde givet ham, til at udføre det mirakel at vække Tabitha til live. Mange mennesker i Joppe begyndte at tro på Jesus Kristus, da de hørte, hvad der var sket med Tabitha.

ApG 9:41-42

PRIMARY DENGANG OG

»Hvor du i verden end bor, så kom dog med mig til Primary« (Children's Songbook, s. 255).

CHRISTINE RAPPELVE

Kan du huske din første dag i Primary? Det var sikkert en søndag, hvor dine forældre var i søndagsskolen, til Hjælpeforenings- eller præstedømmemøde. Hvor gammel var du? Hvor blev Primary afholdt? Hvad lærte du? Sang du sange og hørte en lektion?

Den allerførste Primary blev afholdt i Farmington i Utah, den 25. august 1878. Søster Aurelia Spencer Rogers ville gerne lære drengene, hvordan de skulle opføre sig for at blive gode mænd. Hun talte med søster Eliza R. Snow, hovedpræsidentinden for Hjælpeforeningen, om at oprette

Primary i hendes ward. Søster Snow fik tilladelse af Kirkens præsident John Taylor, så søster Rogers kunne afholde den første Primary. De besluttede, at pigerne også skulle være med.

Nogle få dage før det første møde besøgte søster Rogers og hendes rådgivere hver eneste familie i deres ward for at indbyde alle børn i alderen fire til fjorten til Primary. Der var 115 drenge og 100 piger – det var mange børn!

Den første dag kom der 224 børn. Lederne lærte dem sange og digte, fortalte bibelhistorier og underviste dem i god opførsel.

Nogle drenge var gået ind i haver, som ikke tilhørte dem, og nogle piger havde det med at hægte sig fast på kørende hestevogne. Primarylerne fortalte dem, at den slags var forkert eller farligt.

Efter det første møde organiserede søster Eliza R. Snow Primary i flere byer. Mange mødtes i små skolestuer eller i wardsbygningerne. Nogle havde 50-60 børn, mens andre havde flere end 100. Tænk hvis I havde så mange børn i din primaryklasse!

I de første år fremstillede nogle Primary-foreninger håndskrevne aviser, nogle oprettede orkestre, mens andre arrangerede velgørenhedsmarkeder. De penge, som de tjente, gik til trængende børn og andre medlemmer af Kirken og til møbler til templerne.

NU

Senere grundlagde Primary et hospital, udgav et tidsskrift og stod for et radio- og et fjernsynsprogram.

I årenes løb er Primary blevet oprettet i mange egne af verden. Nogle steder organiserede man hjemmeprimary, fordi wardets eller grenens medlemmer boede for langt fra hinanden til at de kunne mødes i kirken i løbet af ugen.

I begyndelsen af 1900-tallet blev Primary opdelt i klasser efter

alderstrin, og der blev udarbejdet lektioner til hver gruppe. Senere begyndte drenge og piger i 12-14 års alderen at deltage i GUF. Og der fulgte andre forandringer. Nu afholdes Primary om søndagen.

I dag deltager millioner af børn over hele kloden i Primary. Og du er en del af den organisation, som begyndte for 125 år siden med en primaryklasse i Utah. ●

Derfor holder jeg af Primary ...

Primary er så sjovt og åndeligt, især når vi synger sange med sjælen og ikke kun med vores stemme. Det, jeg bedst kan lide i Primary, er, at vi har nogle dejlige ledere. Jeg har lært meget, især at være venlig mod andre. Jeg tror ikke, at jeg ville være blevet, sådan som jeg er nu, hvis det ikke havde været for Primary.

Rochelle Leavitt på 11 år er medlem af Granite Hills Ward i El Cajon Stav i Californien.

I Primary hører vi om Jesus, som er vores ven, om templer, om at høre efter mor og far, og om at vælge det rette. Nogle gange er det svært, men Jesus hjælper mig, når jeg beder om hjælp.

Naomi Mesotten på syv år er medlem af Leuven Gren i Antwerpen Stav i Belgien.

Jeg elsker mine lærere og mine venner i Primary. Det, jeg bedst kan lide, er at holde tale eller bede bøn. Jeg har lært, at Jesus døde for mig, fordi han elsker mig.

Brooke Peterson på fire år er medlem af Springfield 3. Ward i Springfield Syd Stav i Missouri. ●

Jeg kan lide at høre historier om andre primarybørn som jeg. Jeg har lært at holde sabbatten hellig og gøre det rette om søndagen.

Jacob Kelly på syv år er medlem af Baulkham Hills Ward i Greenwich Stav i Sydney i Australien.

Jeg elsker at tegne og skrive i Primary. Jeg kan også godt lide de billeder, som min lærer viser mig.

Jeg lærer at være god mod andre og mod min familie.

Petero Bola på otte år er medlem af Toga Gren i Nausori Stav i Fiji.

Jeg kan lide at høre historier om Jesu mirakler – om hvordan han helbredede folk, opvækkede døde og

gav de 5000 mad. Jeg møder alle mine venner i Primary. Jeg kan lide at komme der hver søndag!

Penka Petkova på ti år er medlem af Geo Milev Gren i Sofia Distrikt i Bulgarien.

Jeg holder mest af at synge i Primary. Jeg har lært at være ærbødig

og lytte til Helligånden.

Makiah Barnhart på seks år er medlem af Williamsport Ward i Williamsport Stav i Pennsylvania.

I Primary har jeg lært, at når vi beder bøn, skal vi lukke øjnene og folde vores arme og bøje vores hoved, og så får vi velsignelser.

Brandon Checketts på seks år er medlem af North Logan 11. Ward i Green Canyon Stav i North Logan i Utah.

Jeg kan lide at høre om skrifterne og tegne billeder af Jesus. Jeg har lært, at jeg ikke skal spise eller drikke noget, som kan skade mig.

Eddy Emanuel Castillo på 11 år er medlem af Comalapa Gren i Chimaltenango Stav i Guatemala.

Bered dig på at være stærk i trængsler

Udvælg under bøn skriftsteder og lærdomme fra dette budskab, der svarer til de behov, som de søstre, du besøger, har. Fortæl om dine egne erfaringer og vidnesbyrd. Indbyd dem, du underviser, til at gøre det samme.

Helman 5:12: »... det er på vor Forlørsers klippe, på Kristus, Guds Søn, I må bygge jeres grundvold, så at når djævelen sender sine mægtige vinde ... at det da ingen magt skal få over jer til at drage jer ned i elendighedens og den evige pines afgrund.«

Ældste Joseph B. Wirthlin fra De Tolv Apostles Kvorum: »Vor himmelske Fader ønsker ikke, at vi skal være bange. Han ønsker ikke, at vi skal dvæle over vor fortvivelse. Han forventer, at vi gør os rede, at vi ruller ærmerne op og overvinder vore udfordringer.

Denne form for ånd – der forener tro og hårdt arbejde – er den ånd, som vi bør udstråle, mens vi søger ind til vores livs sikre havn ...

Brug jeres opfindsomhed, styrke og kraft til at løse jeres egne udfordringer. Gør alt, hvad I kan, og så overlad resten til Herren« (»Find en tryk havn«, *Liabona*, juli 2000, s. 73).

Ældste Richard G. Scott fra De Tolv Apostles Kvorum: »Jeres tillid til

Herren skal være stærkere og mere vedvarende end jeres tillid til jeres egne følelser og erfaringer.

At udøve tro er at stole på, at Herren ved, hvad han gør med jer, og at han kan udrette det til jeres evige gavn, selv om I ikke kan forstå, hvordan det er muligt for ham. Vi er som spædbørn i vores forståelse af evige anliggender og deres indvirkning på os her i jordelivet. Men til tider opfører vi os, som om vi vidste alt! Når I gennemgår prøvelser i hans vise hensigt, og I stoler på ham og udøver tro på ham, hjælper han jer. Den støtte kommer som regel skridt for skridt, en smule ad gangen. Mens I gennemgår hver fase, fortsætter de smerter og vanskeligheder, som udspringer af at blive lutret. Hvis alle problemer blev løst, første gang I bad om det, kunne I ikke udvikle jer« (»Stol på

Herren«, *Stjernen*, januar 1996, s. 17).

L&P 58:2: »Velsignet er den, som holder mine bud ... og den, der er tro i trængsel.«

Barbara W. Winder, tidligere hovedpræsidentinde for Hjelpeforeningen: »Vore nutidige profeter har anvendt lignelsen om de ti brudepiger på os og forklaret, at forberedelsens olie samles dråbe for dråbe ved daglig retskaffen levevis.

Regelmæssig overværelse af nadvermøder føjer olie til vores lampe. Det samme gør faste, bøn, både personlige bønner og familiebønner, besøgsundervisning, beherskelse af legemlige lyster, undervisning i evangeliske principper, pleje og omsorg og opsyn med hinanden, studium af skrifterne ... At holde befalingerne og følge profeternes ord er nok den bedste forberedelse, som vi kan træffe for alt, hvad fremtiden bringer« (»Bliv et beredt folk«, *Stjernen*, november 1988, s. 88).

• *Hvordan kan vi øge vores tro på Herren? Hvordan kan den tro styrke os i vore trængsler?*

• *Hvilke handlinger udspringer af tillid til en kærlig himmelsk Fader?* ■

BARE SN

Mine forældre var tilfredse med at invitere missionærerne indenfor bare for at snakke med dem. Men så skete der en vidunderlig forandring i vores familie.

AK, SÅ MEGET I VIL

DON CARLOS VIDAL

I april 1993 var min far ved at købe ind i en lokal butik i den lille by Realicó i Argentina. To unge mænd kom hen til ham og spurgte, om de måtte besøge hans familie. Det gav min far dem lov til, og de dukkede snart efter op i vores hjem.

Jeg kan stadig høre min lillebror, Sebastián, komme løbende ind på mit værelse og ophidset hvisket: »Kom og se! Missionærerne er her!« Vi havde set dem på gaden før, og jeg må indrømme, at vi havde gjort nar ad dem.

Den dag fortalte de mine forældre om Mormons Bog. De kiggede ind to dage senere, og til deres forbløffelse havde min mor læst hele bogen og havde skrevet en liste med spørgsmål. Missionærerne var meget begejstrede, men mine forældre var mere interesseret i at være venner med ældsterne, end de var i at skifte religion. »Bare snak, så meget I vil, men I vinder ingen proselytter i dette hjem,« var mine forældres første reaktion på undervisningen. Men missionærerne blev ved med at undervise os med stor tro og tålmodighed.

En kold aften tilbød vi at køre ældsterne hjem efter undervisningen. På vej tilbage til vores hus, spurgte jeg min mor, om hun virkelig overvejede at blive døbt i denne nye kirke. Hendes svar forbløffede mig: »Hvis jeg finder ud af, at det er sandt, så bliver jeg døbt.« Jeg indså, at jeg også selv burde finde ud af, om det var sandt.

Da forpligtelsen til at efterleve visdomsordet dukkede op i undervisningen, troede jeg, at det hele var slut. I 16 år havde min mor prøvet at holde op med at ryge, uden større held, og min far drak spiritus ved festlige lejligheder. Jeg mente ikke, at vi behøvede at ændre livsstil for at stille en eller anden sær religion tilfreds. Men missionærerne opfordrede os til at bede om at få at vide, om evangeliet var blevet gengivet, og om Joseph Smith var Guds profet. Der skete et mirakel, idet min mor var i stand til at lægge cigaretterne på hylden. Hun vidste, at Gud prøvede at vise hende, at Kirken var sand, så hun blev døbt.

Jeg blev ved med at læse og bede, og da jeg havde opnået et vidnesbyrd om Mormons Bog, trådte jeg ned i dåbens vande. Nogle få uger senere traf min far den samme beslutning, og to år senere fulgte min bror efter. Skønt jeg kun var 13 år gammel, da jeg blev medlem af Kirken, vidste jeg, at jeg havde fundet alle tiders største skat.

Vi blev beseglet som en evig familie i templet i Buenos Aires i Argentina, og vi har erfaret den glæde, som evangeliet kan bringe os. Når jeg ser tilbage på det hele, kan jeg se Guds Ånd virke i vores hjerte og hjælpe os med at træde ud af mørket og ind i lyset.

Jeg elsker min familie. Jeg elsker evangeliet. Jeg elsker at være missionær. Og når jeg i dag banker på en dør, og folk siger: »Bare snak, så meget I vil, men I vinder ingen proselytter i dette hjem,« så smiler jeg og beder om, at Ånden må røre dem, på samme måde som den rørte min familie for ti år siden. ■

Don Carlos Vidal er fuldtidsmissionær i Eugene-missionen i Oregon.

Min første kirkekaldelse

En klasse i slægtsforskning, som jeg deltog i kort efter min dåb, fik Elias' ånd til at brænde endnu klarere i mig. Jeg begyndte at udsperge mine bedste forældre, at udfylde familiegruppeskemaer, at udfærdige en stamtavle og at skrive min slægtshistorie.

ÆLDSTE JOHN A. HARRIS
Halvfjerdsår-områdeautoritet

Jeg udviklede en varig kærlighed til slægtsforskning, da jeg fandt mine rødder i Kina, Storbritannien, Latinamerika og Schweiz.

Nogle få uger efter at jeg var blevet døbt som 16-årig, kaldte min grenspræsident mig til at deltage i en slægtshistorisk klasse. Takket være den enkle opgave ændredes hele mit liv.

Eftersom jeg var opvokset i Uruguay med det usædvanlige efternavn Harris (som jeg havde fra min far, der var britisk), havde jeg allerede en naturlig interesse for min slægtshistorie på grund af min usædvanlige baggrund – som omfattede forfædre fra Schweiz og Kina, såvel som fra Storbritannien. Klassen fik Elias' ånd til at brænde endnu klarere i mig. Jeg begyndte at udsperge mine bedste forældre, at udfylde familiegruppeskemaer, at udfærdige en stamtavle og at skrive min slægtshistorie. Kort efter at jeg havde fuldført klassen, blev jeg kaldet til at virke som underviser i slægtsforskning.

I løbet af de næste par år oplevede jeg flere gange åndelig vejledning, mens jeg arbejdede med min slægtshistorie, og siden da har jeg erfaret, at den slags oplevelser er

ganske almindelige, når vi udfører dette stor-slåede arbejde.

Arkiverede optegnelser i Uruguay

En af de mest enestående oplevelser fandt sted, da jeg var 19 år. Jeg blev afløst fra min kaldelse som rådgiver i grenspræsidentskabet, så jeg kunne tage imod kaldelsen som formand for slægtsforskning i missionen. Vi forberedte os på et besøg af George H. Fudge fra Kirkens Genealogiske Afdeling i Salt Lake City. Han håbede på at kunne mikrofilme nogle af Uruguays kirkebogsoptegnelser. Jeg blev bedt om at hjælpe med at få det hele arrangeret.

Den aften bad jeg inderligt om hjælp til at udføre det, som jeg var blevet bedt om. Senere lagde jeg mærke til en avisoverskrift, som lød: »Slægtsforskning i Uruguay«. Artiklen berettede om et forestående møde for Uruguays slægtsforskere. Så opdagede jeg, at avisen var flere dage gammel. Mødet havde allerede været afholdt, men jeg besluttede mig for alligevel at besøge den adresse, som stod omtalt i artiklen.

Den aften, som jeg havde udset til mit besøg, skulle jeg også lede en ungdomsaktivitet, og jeg blev nødt til at blive i kirkebygningen indtil kl. 21.30. Jeg havde ikke penge til busbilletten, så jeg spadserede hen til det sted, hvor mødet var blevet afholdt. Da jeg ankom til adressen, var klokken blevet mange. Jeg ringede på

Cuadro genealógico

og håbede på det bedste. Og kort efter lukkede en herre op.

Jeg præsenterede mig, og manden inviterede mig velvilligt indenfor. Det næste, han sagde, kom helt bag på mig: »Det var godt, du kom så sent, for jeg er lige kommet. Hvis du var kommet nogle minutter tidligere, havde du fundet et tomt hus.« Jeg erfarede nu, at han var med i den eneste gruppe af slægtsforskere i Uruguay. Jeg fik også at vide, at avisen havde trykt artiklen om mødet, selv om man havde frabedt sig det.

Jeg fik arrangeret et møde mellem bror Fudge og denne gruppe af fremtrædende slægtsforskere. De åbnede arkiverne for ham. På hans anmodning blev nogle af de slægts-historiske optegnelser i Uruguay mikrofilmet. Jeg tror, at det var de første optegnelser, som Kirken mikrofilmede i Uruguay.

Et kinesisk digt om generationer

En anden betydningsfuld begivenhed fandt sted nogle få år senere, da jeg var kaldet til at tjene som missionær i Peru. Min bedstefar, som ikke var religiøs, men som var det

menneke, jeg respekterede mest, ønskede ikke, at jeg skulle tage af sted. Jeg tilhørte en kinesisk familie, og min bedstefar var dens patriark. På en måde var familien vores religion, og det lå i vores moralkodeks at adlyde og ære familiens ældste. I flere uger talte min bedstefar ikke til mig, fordi jeg havde besluttet at tage på mission. En uge før jeg skulle rejse, gav han mig en gave. Han gav mig den barberkniv, jeg brugte på min mission – en barberkniv, som jeg har den dag i dag. Han var en kærlig mand. For at få ham venligere stemt over for min mission fortalte jeg ham, at jeg ville gøre, hvad jeg kunne for at finde hans slægtninge, som boede i Peru.

I løbet af de første tre måneder af min mission traf jeg Guillermo »Willy« Hauyon, min bedstefars nevø. Jeg fortalte Guillermo, at jeg havde hørt, at der fandtes et kinesisk digt i familien, hvorfra hver generation tog et ord, som de flettede ind i deres navne. Til min store overraskelse fandt han digtet frem og kopierede det til mig. Da jeg vendte tilbage til Uruguay efter min mission, bad jeg min bedstefar om at transskribere digtet i sin egen håndskrift. I dag er det et dyrebart minde om min bedstefar og min arv. Digtet indeholder 48 kinesiske tegn, og det benyttes til at holde styr

på generationerne. Det har siden vist sig at være en uvurderlig hjælp til at fastslå familieforhold.

Nogle måneder efter at jeg havde fundet digtet – mens jeg gjorde tjeneste på missionskontoret – rejste jeg til Trujillo i Peru. Der traf jeg Elsa Hauyon, som dengang var 82 år gammel. Hun viste sig at være min bedstefars kusine. Hun er den eneste af de slægtninge, jeg har kendt, som voksede op sammen med ham i Kina. Jeg tilbragte timer med at tale med hende og nedskrive navne på min bedstefars brødre og søstre. Jeg erfarede, at der var 13 søskende, og ikke kun de fire, som min bedstefar talte om. Med Elsas hjælp fik jeg også sporet vores familie tilbage til grundlæggeren af min bedstefars fødeby.

Schweiziske forfædre i Peru

Endnu en hellig slægtshistorisk begivenhed fandt sted, mens jeg tjente som missionær. Da jeg ankom til Peru, blev jeg sendt til Callao, som er Limas havneby. Det var ganske enestående, for skønt jeg ikke vidste det på daværende tidspunkt, så fandtes mine schweiziske forfædres grave i den by. En slægtning fortalte mig senere om gravene, men jeg nåede ikke at finde dem, før jeg blev forflyttet til en anden by.

Men jeg tror, at Herren ønskede, at jeg skulle finde mine forfædre. Selv om missionærer meget sjældent får lov at tjene i den samme gren to gange, så skete det for mig. Næsten et år senere vendte jeg tilbage til Callao, og denne gang opdagede jeg, at der var to kirkegårde, som lå i nærheden af hinanden. På den ene lå mine forfædre fra familien Schlupp begravet, og på den anden blev slægtsoptegnelserne (som gik

DEN EGENTLIGE ÅRSAG

»Elias' ånd kom ikke blot for at stimulere vores søgen efter forfædrene. Han satte også fami-

lier i stand til at blive knyttet sammen for al evigbed binsides dødelighedens grænser. Ja, faktisk er familiens mulighed for at blive besejlet til hinanden for evigt den egentlige årsag til vores slægtsforskning. Herren har gennem profeten Joseph Smith sagt: ... disse er grund-sætninger med hensyn til de levende og døde, som ikke kan forbigås i ligegyldighed. Thi deres frelse er nødvendig og væsentlig for vor frelse ... de kan ikke fuldkommes uden os, ej heller kan vi fuldkommes uden vore døde. [L&P 128:15].«

Ældste Russell M. Nelson fra De Tolv Apostles Kvorum, »En ny hostid«, Liahona, juli 1998, s. 34.

tilbage til 1820) opbevaret. Da jeg granskede optegnelserne, fandt jeg endelig det, jeg søgte: »Elizabeth Schlupp, 57 år, begravet den 16. september 1875; Ana Maria Schlupp Kruse, 66 år, begravet den 24. januar 1918.« Jeg havde fundet mine schweiziske forfædre!

Jeg var elleve. Endelig kunne jeg fuldføre mit fire-generationersskema. Af alle de steder, hvor jeg kunne være blevet kaldet til at tjene, havde Herren kaldet mig ikke bare én, men to gange til Callao – det sted, hvor jeg kunne finde mine schweiziske forfædre.

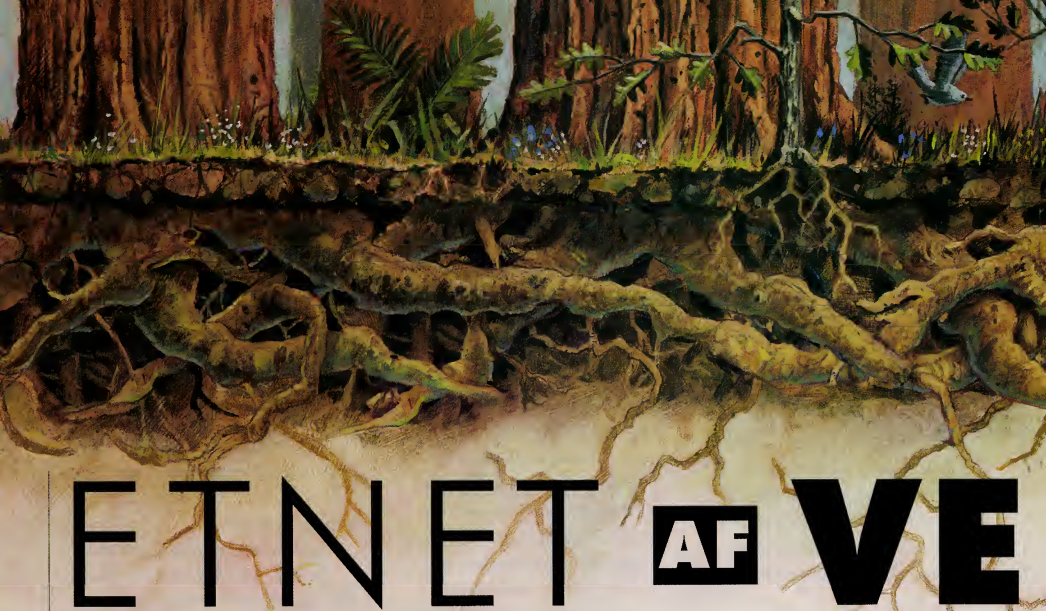
Et varigt indtryk

Alle disse vidunderlige begivenheder fandt sted inden for seks år efter min dåb. Når jeg ser tilbage på min ungdom, bliver jeg klar over, hvor meget mit vidnesbyrd om Kirken og dens guddommelige oprindelse er blevet styrket takket være slægtsforskning og Elias' ånd. Jeg kan i sandhed sige, at jeg adskillige gange har fornemmet, at Herren har vendt mit hjerte til mine forfædre. Den tone, som blev slået an af min grenspræsident, der var inspireret til at få mig sat i gang med min slægtsforskning, da jeg var 16, vinder stadig genklang i mit hjertes mest helige erindringer. ■

Ældste John A. Harris er baltfjerdserområdeautoritet i området, der dækker det sydlige Utah.

Med uret fra venstre: Ældste Harris' bedstemor i en kinesisk folkedragt; en schweizisk forfædres grav står glemt under træerne på en protestantisk kirkegård i den by, hvor ældste Harris indledte sin missionstjeneste; et familie-billede af kinesiske slægtninge, deriblandt Elsa Hauyon.

ET NET AF VE

ÆLDSTE RICHARD H. WINKEL

De halvfjerds

Jeg vil gerne fortælle jer om et smukt sted. Den nordcaliforniske kyst i USA er hjemsted for verdens højeste træer. En spadseretur gennem en urbevoksning af amerikanske kæmpifyrretræer kan være en af de mest overvældende oplevelser, som man nogen sinde kan få. Disse træer bliver nogle gange over 2.000 år gamle og kan blive over 100 meter høje. Det højeste amerikanske kæmpifyrretræ er blevet målt til at være 113 meter højt. Det er næsten dobbelt så højt som templet i Salt Lake City. Kæmpifyrretræerne rager højt op over de andre nåletræer og løvtræer, som vokser omkring dem – og bliver således »alle levende tings Mount Everest».

»Thi alt, hvad der kommer af jorden i dets egen årstid, er skabt til menneskers nytte og brug, både til at fryde øjet og glæde hjertet.

Ja, til føde og klæder, til smag og lugt, til at styrke legemet og til at vedervæge sjælen.

Og det har behaget Gud at give alt dette til menneskene; thi derfor er det blevet skabt til at bruges med måde og ikke i overmål, ej heller med overdrivelse.

Og i intet fortørner mennesket Gud mere, og mod ingen er hans vrede bluset op i større grad end mod dem, der ikke anerkender hans hånd i alle ting, og som ikke adlyder hans befalinger» (L&P 59:18-21).

Slå rødder

Kæmpifyrretræerne ved kysten er virkelig herrer over deres sfære og er en af vor himmelske Faders yderst udsøgte skabelser. De hersker over de andre træer i kraft af deres overvældende højde og majestætiske skønhed. Men disse tårnhøje giganter har en anden egenskab, som er virkelig bemærkelsesværdig og i nogen grad ukendt for de fleste af os. Selv om de bliver op til ca. 100 meter høj og kan

Når disse rødder breder sig, vikler de sig ind i rodsystemerne på træerne af deres egen art. Det net er hemmeligheden bag deres styrke.

VÆNSKABER

veje mere end 460 ton, har disse træer et meget overfladisk rodsystem. Deres rødder går kun 1-2 meter ned, men kan brede sig i en radius på over 100 meter. Når disse rødder breder sig, vikler de sig ind i rodsystemerne på træerne af deres egen art og også andre træer. Disse sammenslyngende rødder skaber en effekt som et net. De fleste ingeniører ville sige, at med dette overfladiske rodsystem vil det stadig være umuligt at holde de amerikanske kæmpefyrreretrær intakte og beskyttet mod storm og oversvømmelser. Men det forbundne rodsystem er hemmeligheden bag deres styrke og lærer os en stor lektie.

Disse prægtige kæmper kunne ikke klare sig alene. Uden at være forbundet til andre træer i nærheden ville de ikke overleve.

Nye medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige kan heller ikke klare sig alene. De kan virke stærke i sig selv ligesom de amerikanske kæmpefyrreretrær, men de har lige så meget brug for os, som vi har for dem.

Opbakket, støttet og elsket

De har brug for vores kærlighed og støtte. Om vi så er klar over det eller ej, så rækker de ud imod os ligesom

rødderne på de amerikanske kæmpefyrreretrær gør det mod douglasgranen, den vestamerikanske hemlock, sitkagranen såvel som andre arter. Vi bør række ud til disse nye medlemmer og støtte dem i deres vækst, for vi er virkelig deres søskende. Klarer vi os ikke alle sammen bedre, når vi bliver støttet, hjulpet og elsket af vores familie og venner? Selv træer klarer sig bedre, når de vokser tæt sammen i klynger. De bliver højere, mere ranke, stærkere og giver bedre tømmer.

Jeg er taknemlig for det net af venskaber, som har nærret mig gennem mit liv, for at være født af retskafne forældre og for mine søskende og øvrige familie. Jeg er især taknemmelig for min hustru og mine børns støtte. Jeg føler mig meget heldig ved at have haft mange gode venner gennem årene, både i og uden for Kirken.

Jeg ved, at vi har en god og klog himmelsk Fader og aflægger vidnesbyrd om hans Søn Jesus Kristus og hans sonoffer, som berører os alle. Jeg aflægger også vidnesbyrd om, at Kirken ledes af en stor profet i dag. Jeg beder Herren om at velsigne os alle, at vi må føle os tættere knyttet til og tage os mere af hinanden. ■

Tilpasset efter en tale ved oktoberkonferencen 1999.

LIGNELSEN OM

talenterne

Jesu Kristi disciple har fået befaling om at udvikle og øge de åndelige gaver, Gud har givet dem.

ÆLDSTE RONALD A. RASBAND
De Halvfjæds

Hvilke forældre har ikke kigget ind i et nyfødt spædbarns øjne og i forundring spekuleret på, hvilken fremtid der ventede barnet? Hvilke forældre har ikke stillet sig selv spørgsmålene: »Hvilket liv får mit barn? I hvilken hensigt er dette barn blevet sendt herved på jorden nu? Hvad skal jeg som forælder gøre for at hjælpe dette spædbarn med at leve op til de hensigter?»

Enhver af os er blevet velsignet med mange fantastiske evner, og et af formålene med den jordiske tilværelse er at udvikle og forbedre dem. Det forkyndte Frelseren så stærkt i sin lignelse om talenterne.¹

Gode og tro tjenere

Få dage før sin korsfæstelse tog Jesus sine disciple med ud til et sted på Oliebjerget, hvor der var udsigt over byen Jerusalem (se Matt 24:1, 3), og der holdt han sin Oliebjergrædiken. Denne prædiken findes i Matthæus 24 og 25 (se også L&P 45:16-75; JS-M 1:5-55).

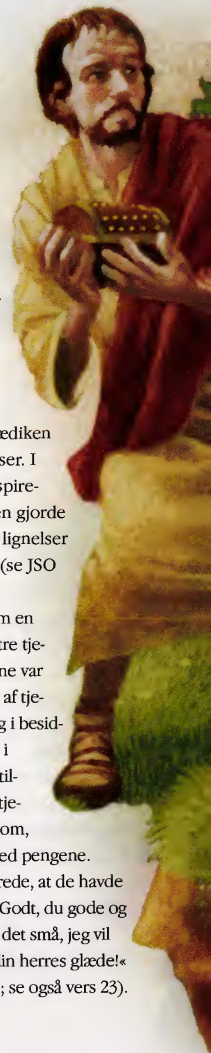
De fredfyldte og smukke omgivelser var fantastisk velegnede til, at Frelseren kunne fortælle sine disciple om Jerusalems ødelæggelse og tegnene på hans andet komme. Men

de ord, han sagde, forurologede disciplene. Jesus søgte at berolige dem ved at sige: »Vær ikke bedrøvede, thi når alt dette sker, skal I vide, at de forjættelser, der er blevet givet jer, skal blive opfyldt« (L&P 45:35).

Som en del af denne prædiken kom Jesus med flere lignelser. I profeten Joseph Smiths inspirerede oversættelse af Bibelen gjorde profeten det klart, at disse lignelser henviser til de sidste dage (se JSO Matt 25:1).

Jesus fortalte historien om en herre, som gav hver af sine tre tjenere en sum penge. Beløbene var sat efter de evner, som hver af tjenerne tidligere havde vist sig i besiddelse af. Manden rejste bort i længere tid. Da han vendte tilbage, bad han hver af disse tjenere om at aflægge rapport om, hvad han havde stillet op med pengene.

De første to tjenere afslørede, at de havde fordoblet hans investering. »Godt, du gode og tro tjener, du har været tro i det små, jeg vil betro dig meget. Gå ind til din herres glæde!« lød herrens svar (Matt 25:21; se også vers 23).

De, der opnår flere talenter, skal modtage endnu flere talenter i overflod. Men de, der ikke opnår andre talenter, mister selv de talenter, som de oprindeligt havde.

Den sidste tjener

Så trådte den tredje tjener skælvende frem for sin herre. Han havde allerede hørt, hvad de andre havde sagt, og han kunne ikke aflægge en lignende rapport. »... af frygt for dig,« sagde tjeneren, »gik jeg hen og gemte din talent i jorden« (Matt 25:25). Herren blev vred. »Du dårlige og downe tjener,« sagde han. Og så befalede han: »Tag derfor talenten fra ham og giv den til ham med de ti« (Matt 25: 26, 28).

Derefter kom Frelseren med udlægningen af lignelsen: De, der opnår flere talenter, modtager endnu flere talenter i overflod. Men de, der ikke opnår andre talenter, skal sågar miste selv de talenter, de oprindeligt havde (se Matt 25: 28-29).

At opnå andre talenter

Hvert eneste menneske kommer til jorden som et enestående væsen. Visse tråde kan gå igen i nogle familier, men enhver af os udgør sit eget specielle klæde. Ældste Bruce R. McConkie (1915-1985) fra De Tolv Apostles Kvorum skrev: »Ethvert menneske er i dette liv begavet med de talenter og evner, som vedkommendes førdjordske tilværelse gjorde ham eller hende fortjent til. Nogle har ved lydighed mod loven erhvervet sig et talent og andre et andet.«²

Herren har gjort det klart, at det ikke er godt nok blot at vende tilbage med de talenter, han har givet os. Vi skal udvikle og øge vore talenter. Han har lovet os, at hvis vi forøger vore talenter, modtager vi evig lykke.

I en nutidig åbenbaring har Herren bekræftet dette princip i denne lignelse: »Men i nogle har jeg ikke behag; thi ... af frygt for mennesker skjuler de det talent, som jeg har givet dem ... Du skal ikke bortødsle din tid, ej heller skal du begrave dit talent, så ingen bliver bekendt dermed« (L&P 60:2, 13).

Tre principper

Jeg har oplevet det som en udfordring og en velsignelse af omsætte lærdomme fra lignelsen om talenterne i praksis. Følgende principper har været en stor hjælp for mig i den proces.

Stræb oprigtigt efter at opdage de talenter, som Herren har givet dig. De talenter, som Gud har givet os, ses først i de interesser, vi dyrker. Hvis du spekulerer på, hvilke talenter du har, så skriv en liste over det, du holder af. Nedfæld alle aktiviteter, som du holder af, fra alle aspekter af dit liv – åndelige, musikalske, kunstneriske, uddannelsesmæssige, sportslige og så videre. Studér og overvej din patriarkalske velsignelse for at finde hjælp og inspiration. Tal med familie, gode venner, lærere og ledere. Andre ser ofte noget i os, som vi selv har svært ved at se.

Jeg husker en dejlig primarylærerinde, som ofte bad mig om at læse skriftsteder op for klassen. Hun sagde, at jeg havde en god læsestemme, og at jeg var dygtig til at læse. Det, som hun sagde, og den måde, hvorpå hun opmuntrede mig, indgød mig selvtilid og fik mig til, i en meget ung alder, at erkende et talent fra Herren.

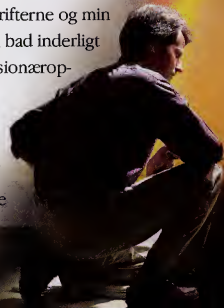
Som 19-årig missionær længtes jeg efter at finde ud af, om jeg var blevet velsignet med nogle nyttige talenter, som kunne bruges i missioner. Jeg nærrede et stærkt ønske om at finde ud af, hvordan jeg kunne udvikle de gaver, jeg nu engang havde fået, til at blive en mere effektiv tjener for Herren.

Da jeg studerede skrifterne og min patriarkalske velsignelse, bad inderligt og havde forskellige missionæroplevelser, blev jeg gjort bekendt med flere af mine talenter.

Brug dine talenter til at opbygge Guds rige. De

Vi bør oprigtigt stræbe efter at opdage de talenter, som Herren har givet os, og så benytte dem til at opbygge Guds rige.

LAD OS TALE OM DET

1. Vis et billede af dig selv, da du var meget yngre og bed familiens medlemmer om at gøre det samme. Læs sammen de to første afsnit af denne artikel og fortæl om nogle af de evner, du har udviklet. Bed de andre om at gøre det samme.

2. I kan skiftes til at læse passager fra det andet, tredje og fjerde afsnit af denne artikel. Fortæl om et tidspunkt, hvor du har været bange for at vise et talent og bed de andre om at fortælle om lignende oplevelser. Tal om, hvordan vi kan overvinde denne frygt.

3. Lad familiens medlemmer understrege de tre principper, som ældste Rasband taler om i det sidste afsnit af denne artikel. Tal om ideer fra denne artikel, som kunne hjælpe dem med at opdage og udvikle de gaver, som Gud har givet dem, og benytte dem til at opbygge Guds rige. Udtryk taknemlighed for de talenter, som Gud har givet dig.

første, som vi skal hjælpe, er vores familie. Forældre er i den enestående og magtfulde position, at de kan opmuntre og støtte deres børn i at udvikle deres talenter. Vi har også mange muligheder for at hjælpe andre med at finde frem til deres talenter. Jeg er taknemlig for de mange mennesker, som har hjulpet mig med at øge mine talenter. Den succes, som dem, vi hjælper, støtter, underviser og opbygger, opnår i deres søgen efter deres talenter, kan give os stor glæde og tilfredshed.

Når vi koncentrerer os om at tjene Frelseren, kan det hjælpe os til at træffe kloge beslutninger i dagligdagen. Dette perspektiv forbereder os til at gøre, hvad som helst Herren på et givent tidspunkt måtte bede os om. Præsident Gordon B. Hinckley er et levende eksempel på den indstilling: »Mine talenter er måske ikke store, men jeg kan benytte dem til at velsigne andre. Jeg kan være en, som gør sit arbejde med stolthed ved det, som kommer fra hans hånd og vilje.«³

Anerkend Guds bånd i din fremgang. Vi må aldrig glemme eller holde op med at anerkende, at alle talenter og evner kommer fra Gud. Nogle blev givet os inden vores fødsel, mens vi har tilegnet os andre i løbet af vores udvikling. Men i begge tilfælde er de gaver fra en gavmild himmelsk Fader, hvis rige velsignelser også er de midler, hvorved vi udvikler vore talenter og tilegner os andre. Herren har sagt: »Og i intet fortørner mennesket Gud mere, og mod ingen er hans vrede blussset op i større grad end mod dem, der ikke anerkender hans hånd i alle ting.« (L&P 59:21).

Jeg er taknemlig for den kundskab, som han har givet os – at vi er hans børn, og at vi skal udvikle og øge vore talenter til det yderste. Jeg ved, at hvis vi yder en indsats og gør vores bedste, benytter vore talenter til at velsigne andre og opbygge Guds rige, bliver vi ført tilbage til hans nærhed og hører ham sige: »Godt, du gode og tro tjener, du har været tro i det små, jeg vil betro dig meget. Gå ind til din herres glæde!« (Matt 25:21). ■

NOTER

1. Det græske ord for talent var en vægtenhed. På Det Nye Testaments tid var en talent den største vægtenhed (ca. 34 kg). Den blev brugt til at måle vægten eller værdien af ædle metaller som guld eller sølv. En talent var ikke en mønt, men en sum penge (Se Bibelens ordforklaring under Mønt og vægt).
2. *Doctrinal New Testament Commentary*, 3 bind, 1966-1973, 1:688.
3. »Articles of Belief«, Bonneville International Corporation Management Seminar, 10. februar 1991.

JESU
ORD

Fra opstandelsen til himmelfarten

»I skal være mine vidner ... lige til jordens ende« (ApG 1:8).

**Frelserens ord i løbet af
dette 40 dages virke
blandt hans disciple i
Jerusalem er et godt
mønster for os.**

ÆLDSTE D. LEE TOBLER
De Halvfjerds

Da Jesus blev taget ned fra korset og kærligt gjort klar til begravelse i overensstemmelse med jødernes skikke, ønskede hans disciple at beskytte hans legeme mod indtrængen eller overlaster. De vikledede hans legeme ind i rent linned, og en stor sten blev rullet for gravens åbning (se Matt 27:57-60). Tre dage senere trådte Jesus ud af graven efter at have sejret over døden. I de næste 40 dage underviste og betjente han sine disciple i det, der må have været en fantastisk stærk oplevelse, og han beredte dem på sin himmelfart.

Frelserens ord fra denne 40 dages periode er et mønster for os, når vi grunder over, at han med vished skal vende tilbage til jorden i triumf. Herren gav mindst tre yderst vigtige budskaber til sine disciple i Jerusalem: (1) Hans opstandelse var en kendsgerning, og alle er arvinger til denne vidunderlige gave; (2) hans forsoning var fuldført, men vi skal opfylde visse krav for at fuldt ud at få del i dens velsignelser; og (3) hans disciple blev pålagt det ansvar at bringe hans budskab ud til hele verden.

Opstandelsens kendsgerning

For både den troende og den ikke-troende var der vægtige beviser den tredje dags morgen. Stenen var rullet til side. Den døde Kristus lå ikke længere i graven. Men trods disse beviser valgte Herren at bekræfte sin opstandelse gennem adskillige, herlige tilsynekomster. Først for Maria Magdalene, som sørgede ude ved graven. To engle viste sig for hende og spurgte: »Kvinde, hvorfor græder du? Hun svarede: »De har flyttet min Herre, og jeg ved ikke, hvor de har lagt ham.«

Da hun havde sagt det, vendte hun sig om, og hun så Jesus stå der; men hun vidste ikke, at det var Jesus.

Jesus sagde til hende: »Kvinde, hvorfor græder du? Hvem leder du efter? Hun mente, det var havemanden, og sagde til ham: »Herre, hvis det er dig, der har fåret ham bort, så sig mig, hvor du har lagt ham, så jeg kan hente ham.«

Jesus sagde til hende: »Maria! Hun vendte sig om og sagde til ham på hebraisk: »Rabbuni!« – det betyder Mester« (Joh 20:13-16).

Vi kan lære meget af Maria Magdalenes møde med den opstandne Herre. Vi erfarer,

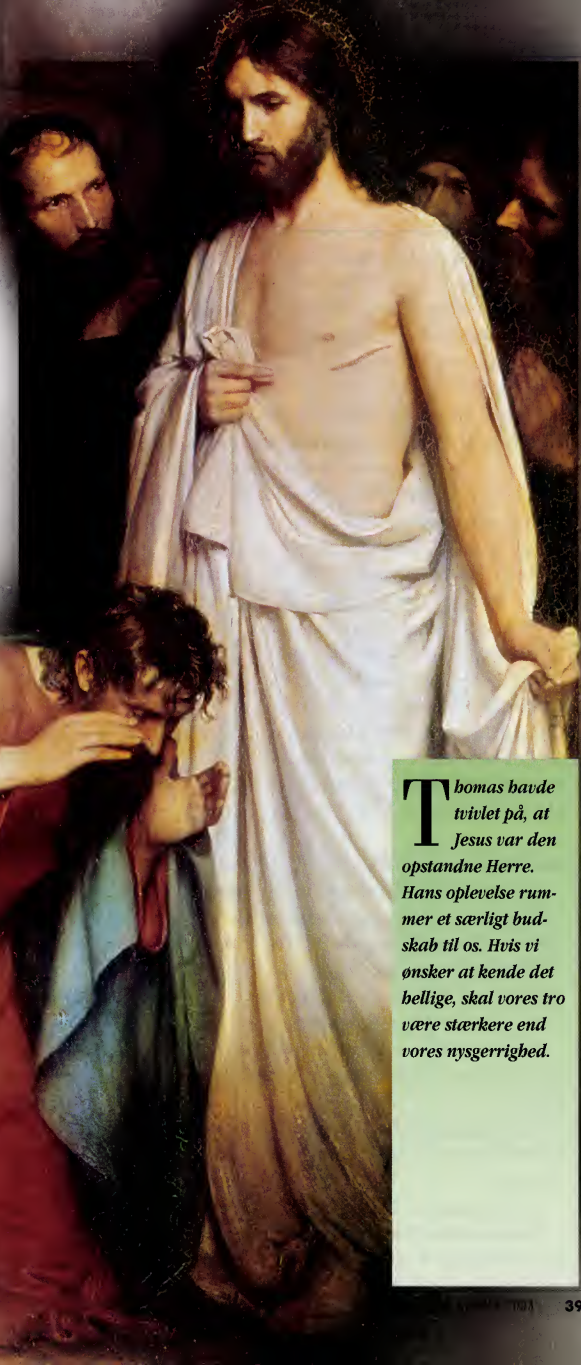
at hvis vi oprigtigt søger ham, hvis vi oprigtigt ønsker at lære ham at kende, så finder vi ham og lærer ham at kende, som han virkelig er. Maria var ved omvendelse blevet discipel og havde fulgt Frelseren trofast indtil hans død. Hun erfarede på egen hånd, at han levede.

Efter denne første bekræftelse af Kristi opstandelse fulgte flere. Den opstandne Herre vandrede sammen med to disciple på vejen til Emmaus. De talte sammen om ryterne om engle, som havde vist sig, og om Frelserens forsvundne lig. »Skulle Kristus ikke lide dette og gå ind til sin herlighed?« spurgte han de to disciple. »Og han begyndte med Moses og alle profeterne og udlagde for dem, hvad der stod om ham [og hans opstandelse] i alle Skrifterne« (Luk 24:26-27).

Frelseren viste sig så for Simon Peter og derefter for de 11 apostle og andre. »Fred være med jer!« sagde han. »Se på mine hænder og fødder – det er mig. Føl på mig og se; en ånd har ikke kød og knogler, som I ser, jeg har« (Luk 24:36, 39).

Skønt alle disse bekræftelser af hans opstandelse har stor betydning, er det måske mest betegnende eksempel hans møde med Thomas og andre otte dage senere. Thomas havde tvivlet på, at Jesus var den opstandne Herre.

»Ræk din finger frem, her er mine hænder, og ræk din hånd frem

Thomas havde tvivlet på, at Jesus var den opstandne Herre. Hans oplevelse rummer et særligt budskab til os. Hvis vi ønsker at kende det bellige, skal vores tro være stærkere end vores nysgerrighed.

og stik den i min side, og vær ikke vantro, men troende,« opfordrede Jesus ham. »Thomas svarede: »Min Herre og min Gud!« (Joh 20:27-28). Sammen med denne bekræftelse modtog Thomas også en blid, men tydelig irettesættelse: »Du tror, fordi du har set mig. Salige er de, som ikke har set og dog tror« (vers 29).

Thomas' oplevelse rummer et ganske særligt budskab til os. Hvis vi ønsker at kende til det, der er helligt, og nyde alle de rige velsignelser, som er forbundet med disse hellige oplevelser, skal vores tro være stærkere end vores nysgerrighed.

Der var andre fantastiske bekræftelser på Herrens opstandelse, blandt andet da han viste sig for, underviste og bespiste syv af sine disciple ved Galilæasøens bred. »Elsker du mig mere end de andre?« lød hans spørgsmål til Peter (se Joh 21:15-17). »Følg du mig!« (Joh 21:22) lød hans befaling. Da tiden kom for hans himmelfart, var der ingen blandt de trofaste disciple, som tvivlede på hans udødelighed.

Hans fuldbragte forsoning

Frelseren forklarede ihærdigt sine disciple, at skønt opstandelsen var en gave til alle vor himmelske Faders børn, så var der forskel på at blive udødelig og på at arve evigt liv. I Johannes kapital 14 havde Frelseren allerede forklaret forskellen på de to ting:

»I min faders hus er der mange [riger]; hvis ikke, ville jeg så have sagt, at jeg går bort for at gøre en plads rede for jer?»

Op når jeg er gået bort og har gjort en plads rede for jer, kommer jeg igen og tager jer til mig, for at også I skal være, hvor jeg er.

Op hvor jeg går hen, derhen kender I vejen.

Thomas sagde til ham: »Herre, vi ved ikke, hvordan du går hen, hvordan kan vi så kende vejen?»

Jesus sagde til ham: »Jeg er vejen og sandheden og livet; ingen kommer til Faderen uden ved mig.« (versene 2-6).

Thomas' spørgsmål (se Joh 20:25) spørger stadig i hjertet på mange af vor himmelske Faders børn, og Frelserens svar er den dag i dag det eneste svar: Ingen søn eller datter af vor himmelske Fader kan vende tilbage til ham uden at tage del i Kristi forsoning. Da den opstandne Herre underviste sine disciple i Galilæa, gjorde han det klart, hvorfor hele verden skal høre evangeliet: »Den, der tror og bliver døbt, skal frelses« (Mark 16:16).

Matthæus gengiver flere af Frelserens ord fra denne lejlighed:

»Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn,

og idet I lærer dem at holde alt det, som jeg har befalet jer« (Matt 28:19-20).

Derfor må vi konkludere, at der er visse betingelser for at kunne nyde godt af Kristi forsoning for synder. Det kræver, at vi bliver døbt og antager hans »vej« og holder hans bud. Fra Det Nye Testamente lærer vi, at hans vej begynder med en levende tro på, at Jesus Kristus er verdens Forløser.

En sådan tro fører frem til dåbspagten, hvor vi påtager os hans navn og

lover at holde hans bud. Andre pagter følger. Vi lærer, som vi ser det fra de tidlige disciple, at vores livsførelse skal være i overensstemmelse med vore pagter. Kun da opnår vi den fredfyldte bekræftelse fra Helligånden på, at vi kan få del i Frelserens forsoning. »Johannes døbte med vand, men I skal døbes med Helligånden« fortalte Jesus sine disciple (ApG 1:5). I den sidste ende skal alle ordinancer bekræftes af Forjættelsens Helligånd (se L&P 132:7). Det er kun, når vi hver især gør brug af forsoningen, at vi bliver renset fra synd og værdige til at træde ind i vor himmelske Faders nærhed.

Som svar på Herrens spørgsmål, sagde Peter: »Herre, du ved alt; du ved, at jeg har dig kær.« Jesus sagde til ham: »Vagt mine får!«

Bring evangeliet ud til verden

Ved Galilæasøens bred og på Oliebjerget gav Herren sine apostle den opgave eller kaldelse, at de (og andre, som de skulle kalde) skulle bringe budskabet om opstandelsen og forløsningen ud til verden. Herren præsenterede denne opgave med en forespørgsel. »Da de havde spist, siger Jesus til Simon Peter: »Simon, Johannes' søn, elsker du mig mere end de andre?« Han svarede: »Ja, Herre, du ved, at jeg har dig kær.« Jesus sagde til ham: »Vogt mine lam!« (Joh 21:15). Jesus spurgte han for anden gang og modtog et lignende svar. Så spurgte han »for tredje gang: »Simon, Johannes' søn, har du mig kær?« Peter blev bedrøvet, fordi han tredje gang spurgte ham: »Har du mig kær?« og han svarede ham: »Herre, du ved alt; du ved, at jeg har dig kær.« Jesus sagde til ham: »Vogt mine får!« (vers 17).

Disse tidlige disciple måtte træffe et afgørende valg. Skulle fisk og brød eller andre jordiske goder og materialer spille en større rolle, end de hjertets og sjælens anliggender, som fordres af dem, der stræber efter evigt liv? Hvis de havde ladet det jordiske komme i første række, ville det have været vanskeligt at udføre den vigtigere opgave, nemlig at under vise vor himmelske Faders børn over hele verden – den åndelige omsorg for hans får.

Lige inden sin himmelfart gentog Herren kaldet: »I skal være mine vidner både i Jerusalem og i hele Judæa og Samaria og lige til jordens ende« (ApG 1:8).

Som medlemmer af Kirken og som Kristi disciple skal vi påtage os den udfordring i dag. I en tid, hvor Guds profeter har kaldet alle medlemmer til at være missionærer for deres naboer, familie og folk i fremmede lande, vælger vi da at vogte Frelserens får,

eller vælger vi det gode, men mindre vigtige? Det stadig voksende antal velforberedte, unge mænd og kvinder og ældre ægtepar, som påtager sig at tjene som fuldtidsmissionærer, er et fortrøstningsfuldt vidnesbyrd om, at der er mange, som forstår og føler kaldet til at tjene. Mange af de medlemmer, som bliver hjemme, slutter sig til dem, der forstår behovet for at forkynde evangeliet hjemme såvel som ude. Vi erfarer, at Kristi disciple konstant søger efter muligheder for at forkynde dette storslåede budskab.

Mens vi forbereder os på den forestående dag, da Frelseren vender tilbage og hersker som kongernes Konge og herrernes Herre, får disse lærdomme stadig større betydning. Når vi studerer Det Nye Testamente og beder om lys og visdom, bliver vi forvisset om vores guddommelige oprindelse. Vi finder større glæde ved den kendsgerning, at Herren Jesus Kristus har udvirket opstandelsen, forløsningen og ophøjelsen. Vi vil da søge at bringe budskabet ud til alle, så vores glæde og deres glæde må blive fuldstændig, og så vi alle kan nyde evigt liv ved Herren Jesus Kristus. ■

NOTE

1. Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, 1954, s. 399.

In tid, hvor Guds profeter har kaldet alle medlemmer til at være missionærer for deres naboer, familie og folk i fremmede lande, vælger vi da et vogte Frelserens får, eller vælger vi det gode, men mindre vigtige?

Fordi Sally smilede

Jennifer L. McQuade

Kort efter at jeg var flyttet til et nyt ward, sendte den lokale biskop mig et velkomstbrev og undskyldte, at mine hjemmelærere endnu ikke havde kontaktet mig. Skønt jeg påskønnede og gemte hans brev, kom jeg sjældent i kirken, og jeg tog ikke det første skridt tilbage til fuld aktivitet før en søndag morgen nogle år senere.

Jeg følte, at jeg burde gå i kirke, så jeg fandt adressen på den kirkebygning, som lå tættest på mig, og så drog jeg af sted, alene og nervøs. Der var fyldt på parkeringspladsen. Jeg kørte derind, men følte mig fremmed og stemplet som »mindre aktiv«. Da jeg nærmede mig bagdøren, kæmpede en kvinde foran mig med en genstridig barnevogn, samtidig med at hun havde et andet barn gående ved siden af sig. Selv om hun havde nok at se til, holdt hun døren for mig, mens hun smilede og sagde: »Davs. Jeg hedder Sally!« Hendes venlige hilsen kom helt bag på mig, og jeg hilste pænt igen. Sally fortsatte ned ad

Selv om hun havde bæn-
derne fulde, holdt hun
smilende døren for mig
og sagde: »Davs. Jeg hedder
Sally!«

gangen, men hun havde gjort mig glad for, at jeg var kommet.

Da biskoppen under faste- og vidnesbyrdsrådet bekendtgjorde, at det var tid til velsignelse af børn, overraskede det mig at se min nye ven række sit barn til sin mand, så han kunne gå op foran med det. Hendes nyfødte skulle velsignes den dag, og alligevel

havde hun tid til at hilse på mig! Jeg måtte flovt erkende, at hvis jeg lige havde fået barn, ville det at byde en fremmed kvinde velkommen i kirken nok være noget af det sidste, jeg tænkte på.

Det var en gradvis proces at blive aktiv igen, men Sally og andre betænksomme medlemmer støttede

ILLUSTRATION: BRIAN CALL

mig. Flittige besøgsræderinder lavede den ene aftale efter den anden. Venlige medlemmer af wardet ringede og fortalte mig om stavskonferencer eller ændringer i mødetiden. Unge voksnes ledere inviterede mig hele tiden med til aktiviteter, selv om de godt vidste, at mit høflige: »Måske kommer jeg«, egentlig betød: »I skal ikke regne med mig«. Og til sidst blev deres anstrengelser belønnet.

Skønt Sallys enkle hilsen ikke havde krævet planlægning eller særlig meget tid, var hendes venlige gestus med til at åbne døren, så jeg igen kunne nyde velsignelserne ved at være aktiv i Kirken. Nu mange år senere tænker jeg stadig ofte på følgerne af Sallys smil. ■

Jennifer L. McQuade er medlem af Lithia Springs Ward i Powder Springs Stæv i Georgia.

Forsag al vrede

Wanda Jo Cooke

Selv om skrifterne er beregnet på alle vor himmelske Faders børn, kan de tale meget personligt til enhver af os, når vi overvejer dem og anvender dem på vore udfordringer. Det erfarede jeg selv for mange år siden, da jeg befandt mig i en pinefuld situation.

Min mand og jeg havde en meget vanskelig tid. Han havde for nylig mistet sit job, så vi havde det økonomisk hårdt, mens vi kæmpede for at

klare os med min beskedne løn. Heldigvis mildnedes vore vanskeligheder af vores gensidige kærlighed og den kærlighed, som dejlige venner i wardet viste os.

Men så begyndte det for alvor at gå skævt.

En dag på arbejdet ringede en af mine kolleger og bad mig komme hen på hans kontor. Jeg gik derhen i den tro, at han ville tale med mig om nogle projekter, som vi sammen arbejdede på. Men til min store overraskelse begyndte han at udtrykke sit stærke mishag mod noget, jeg havde gjort. Selv om jeg undskyldte, blev han ved med at nedgøre mig og påpege nogle af mine personlige egenskaber, som han sagde, at han ikke kunne tolerere. Jeg var lamslået. Jeg havde stor respekt for denne mands evner og havde altid ment, at vi havde et godt samarbejde. Desuden forstod jeg ikke, hvorfor han mente, at han havde beføjelser til at partere mig, når jeg trods alt stod et par trin over ham på firmaets rangstige.

Han fortsatte sin tirade, indtil jeg brast i gråd. Bagefter forstod jeg stadig ikke, hvad det var, der havde gjort ham så vred. Tilsyneladende havde han det selv svært, og jeg var så den ulykkelige stakkel, som han lassedede af på.

Da jeg meldte det til min overordnede, tog vedkommende det ikke særlig alvorligt. Hele episoden fik mig til at føle mig modløs, alene og sårbar. Min mand og jeg var allerede bekymrede, fordi han ikke havde noget arbejde, og nu spekulerede

jeg på, hvad der skulle blive af os, hvis jeg mistede mit job.

Da jeg kom hjem den aften og fortalte min mand, hvad der var sket, slog han op i skrifterne og læste op fra Salm 37. Han sagde, at han nu bedre forstod, hvorfor han havde følt sig tilskyndet til at læse det i sit skriftstudium den dag.

»Bliv ikke vred, lad din harmefare,« står der i salmen, »far ikke op, det bringer kun ulykke ...

De uretfærdige drager sværdet og spænder buen ...

Retfærdiges frelse kommer fra Herren, han er deres værn, når nøden kommer.

Så hjælper Herren dem og udfri dem« (Sl 37:8, 14, 39-40).

Skønt jeg havde læst den salme mange gange før, forbløffede det mig, hvor godt den passede på min situation. Hvis min mand ikke havde læst det skriftsted for mig, var jeg nok blevet vred og bitter på grund af min oplevelse på jobbet. Men det budskab, som vor himmelske Fader formidlede gennem skrifterne, lindrede mig og lærte mig, at jeg bør være rolig og glemme bitterhed. Det indgød mig stort håb at tænke på de mange velsignelser, som jeg ville modtage, hvis jeg fulgte budskabet.

Næste dag mødte jeg op på arbejde med glæde og tilgivelse i hjertet, og jeg var bedre rustet til at se igennem fingre med mine kollegers svagheder.

Den åndelige vækst, som jeg opnåede på grund af denne oplevelse, har

vist sig at være en nyttig kilde til styrke, som jeg har trukket på mange gange siden. Hvor er jeg dog taknemlig for skriftens både generelle og personlige natur! ■

Wanda Jo Cooke er medlem af Hixson Ward i Chattanooga Stav i Tennessee.

Min himmelske Fader elsker mig

Ricardo Lopes de Mendonça

Ligesom de fleste andre vordende forældre så vi spændt frem til vores første barns fødsel. Vi anskaffede tøj og møbler og valgte to navne – et drengenavn og et pigenavn.

Vi valgte også en særlig sang, som vi sang for vores barn under hele graviditeten. Den sang, som vi valgte, var »Hvad enten jeg hører fuglenes sang« (Børnenes sangbog, nr. 16). Vi sang disse strofer ofte og forestillede os, hvor dejligt det ville blive at få vores eget barn:

*Hvad enten jeg hører fuglenes sang,
eller stirrer mod himlens blå,
hvad enten jeg mærker regn på
min krop,
eller vinden, som blæser derpå,
hvad enten jeg ser en rose rød,
eller følger børneleg,
så frydes jeg over den dejlige jord,
som vor Fader har skabt ber til
mig.*

Vi valgte også en særlig sang, som vi sang for vores barn under hele graviditeten. Vi sang den ofte og forestillede os, hvor dejligt det ville blive at få vores eget barn.

En morgen vågnede min kone og var helt dækket af røde pletter. Vi gik til lægen, som fortalte os, at de røde pletter var røde hunde. Lægen gav os også den skræmmende oplysning, at eftersom min kone var i tredje måned, risikerede vores barn at blive døv, blind eller på anden måde handicappet.

Den aften lagde vi særlig mærke til andet vers af vores sang:

*Jeg har fået øjne, så jeg kan se
på farverne rundt omkring,
jeg har fået ører; så jeg kan hør'
de lyde, som er omkring mig.
Jeg har fået liv, og sjæl og sind,
og jeg takker dig Fader kær,
for alle de ting, som jeg nyder på
jord,
for din kærlighed mod mig især.*

Vi tænkte på fremtiden og på alt det, som kunne ske. I den tid fastede og bad vi meget for at kunne anerkende vor himmelske Faders vilje. Vi troede på, at Herren ville være med os, uanset hvad der skete.

Vores datter, Alice, blev født en måned for tidligt. Efter fødslen begyndte en uendelig række af undersøgelser, som skulle fastslå, hvor store skader de røde hunde havde forvoldt hende. Da man ikke fandt noget, var der nogle, som talte om et mirakel. Vi var slet ikke i tvivl om, at det var det, det var.

Alice er nu syv år gammel, og hun elsker at synge sin yndlingsang »Hvad enten jeg hører fuglenes sang«. Vi er evigt taknemlige, men vi er også klar over, at det ikke altid går

så godt, og at prøvelser er en del af vores jordiske prøvestand. Men vi har erfaret, at hvis vi stoler på ham, har vi intet at frygte, for sangens budskab er, hvor stor Guds kærlighed er over for os. ■

Ricardo Lopes de Mendonça er medlem af Parque das Laranjeiras Ward i Trujillo Stav i Sorocaba i Brasilien.

Lås bagdøren!

Kelli Allen-Pratt

I de tidlige dage af vores ægteskab boede vi i Anchorage i Alaska. En nat vågnede jeg af en dyb søvn og følte mig grebet af en nagende tanke. Jeg vækkede min mand og spurgte, om han havde låst glassydedøren, der førte ud til baghaven. Det sagde han, at han havde. Jeg forsøgte at skyde tanken fra mig og lægge mig til at sove igen. Jeg blev ved med at sige til mig selv, at jeg bare var småparanoid, men jeg blev ved med at have følelsen af, at jeg skulle låse bagdøren. Søvnemeldet sig ikke. Til sidst fik jeg

den ganske tydelige tilskyndelse:

»Kelli, gå ud og lås bagdøren!«

Jeg steg ud af den varme seng og gik nedenunder. Glasdøren så ud til at være låst. Jeg skulle til at gå igen, men tog så fat i dørhåndtaget. Døren gled op! Låsen var slået til, men døren var ikke lukket nok til, at den havde fået fat. Jeg lukkede døren omhyggeligt, låste den og gik i seng.

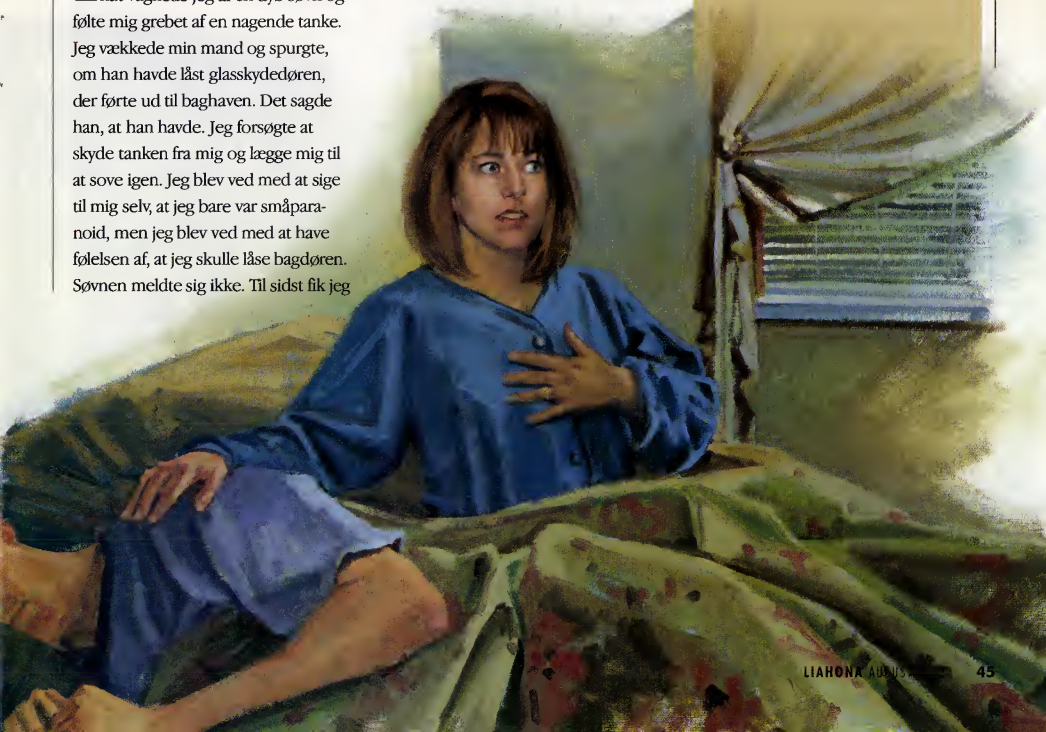
Da det blev morgen, tænkte jeg ikke videre over nattens oplevelse. Men da jeg trak gardinerne til side, fik jeg øje på noget. Store fodspor i sneen førte op til døren og væk igen.

Den tanke, som jeg havde forsøgt at skubbe fra mig, havde hindret en indbrudstyv i at komme ind i vores hjem.

Hvor er jeg dog taknemlig for Helligåndens tilskyndelse, som beskyttede vores familie hin kolde vinternat. Det har gjort mig meget mere lydhør. ■

Kelli Allen-Pratt er medlem af Higbland 3. Ward i Higbland Øst Stav i Utah.

En nat vågnede jeg af en dyb søvn og var grebet af en nagende tanke: »Kelli, lås bagdøren!«

Velsignet af seminar

Juan Miguel Aguirre Encarnación

Da jeg var 17, inviterede min veninde July mig til seminar i hendes ward i Lima i Peru. Jeg var en smule interesseret i Det Gamle Testamente, så jeg lovede at tage med.

Min venindes tante, søster Rosa de Arriaga, var seminarlærer, og hver dag indledte hun lektionen med at bede nogen om at bede bøn. Mens jeg deltog i seminar, fik jeg ikke blot en større kærlighed til skrifterne, jeg lærte også at bede. Så en dag bad søster Rosa mig om at indlede med bøn. Det var en utrolig oplevelse. Det brændte i mit bryst, og en varm følelse bredte sig i hele min krop. Jeg var lige ved at græde.

En lørdag besluttede jeg at tage med til en ungdomskonference. Jeg traf en masse unge mennesker og nød aktiviteten. Da jeg dukkede op til et møde senere den eftermiddag i cowboybukser og gummisko, blev jeg overrasket over at se, at de andre havde jakkesæt og slips på. Jeg følte mig lidt ved siden af, men en af de unge mænd smilede og vinkede mig ind. Mens jeg sad og lyttede under mødet, virkede det hele så velkendt.

Bagefter tog jeg hen til søster Rosa for at fortælle hende, hvad der var sket. Søster Rosas søn sagde smilende: »Sådan kan

du ikke komme klædt i morgen til søndagsmødet.«

Næste dag ankom jeg til mødet iført slips for første gang i mit liv. Det gjorde indtryk på mig at se, hvor velordnet mødet forløb, og hvor venligt alle tog imod mig. Atter følte jeg den varme følelse i mit bryst, og følelsen holdt sig under hele mødet. Da koret sang, var jeg lige ved at græde. Det var sådan en vidunderlig følelse, at jeg håbede, at jeg kunne have den hos mig altid.

En måned efter min første seminarlektion begyndte missionærerne at undervise mig, og den 28. april 1996 blev jeg døbt som medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Min mor og mine søstre blev døbt et halvt år senere, og min far en måned efter dem. Den 31. januar

1998 blev hele min familie beseglet i templet i Lima i Peru.

Senere tjente jeg som fuldtidsmissionær i Lima Nord-missionen i Peru. Efter min mission underviste jeg på missionærskolen i Peru i tre år. Det at gå med slips – som en gang havde virket så usædvanligt – blev nu en dagligdags foreteelse.

Jeg vil altid være min veninde July og min seminarlærer søster Rosa taknemlige, fordi de spillede en rolle i at sætte denne kæde af velsignelser i gang i min familie. ■

Juan Miguel Aguirre Encarnación er medlem af Los Laureles Ward i Chorillos Stav i Lima i Peru.

Da jeg dukkede op i cowboybukser og gummisko, blev jeg overrasket over at se, at de andre havde jakkesæt og slips på.

Vidste du det?

»De reffærdiges sang«

Salmesang har altid været en vigtig bestanddel af de sidste dages helliges gudsdyrkelse. I 1830 gav Herren Emma Smith befaling om at »foretage et udvalg af åndelige sange« (L&P 25:11). I løbet af de

næste fem år – som var en svær periode i hendes liv og i Kirkens historie – samlede Emma Smith forskellige salmer og tilpassede dem med William W. Phelps' hjælp. Og endelig i august 1835 blev Kirkens første salmebog udgivet.

Emmas samling, *En samling af åndelige sange til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige*, indeholdt 90 salmer. Da de tidlige hellige følte

et behov for nye tekster, som gav udtryk for genoprettelsesens lærdomme og tro, var 30 til 40 af disse oprindelige 90 salmetekster forfattet af sidste dages hellige. 26 af salmerne fra Emmas salmebog er stadig med i den nuværende engelske udgave.

■ ■ ■ ■

Ledelsestips

Hvis du gerne vil udvikle medmenneskelige egenskaber, så meld dig til noget, som kan styrke din selv-tillid. Meld dig til en hjælpeorganisation på skolen eller i lokalsamfundet eller bliv medlem af en sportsklub. Ved at tilhøre en gruppe og medvirke til gode aktiviteter kan du udvikle medmenneskelige egenskaber, som du kan få gavn af i andre sammenhænge.

Det skete i august:
Det følgende er nogle af de væsentlige begivenheder, som fandt sted i Kirkens historie i august måned.

2. august 1831: Ved en ceremoni i Jackson County i Missouri indviede Sidney Rigdon (til højre) »landet Zion« til de helliges indsamling. Den følgende dag indviede profeten Joseph Smith en grund til det kommende tempel i Independence (øverst).

25. august 1878: Den første Primary, stiftet af Aurelia Spencer

Rogers (til venstre), blev afholdt i Farmington i Utah. Mindre end to år senere, den 19. juni 1880, blev Primary gjort til en kirkeorganisation med Louie Bouton Felt som den første præsidentinde.

Kunst på Nettet

Udstillingerne fra Kirkens museum for de sidste dages helliges kunst og historie kan ses på www.lds.org/museum. Oplev en virtuel rundvisning på museet eller se en udstilling af tidligere vinderne i museets internationale kunstkonkurrencer.

Konkurrencen afholdes hvert tredje år. Tidsfristen for deltagelse i den næste konkurrence er november 2005. Hvis du vil tilmelde et kunstværk, skal du udfylde en tilmeldelsesblanket og indsende billeder af dit værk via Tettet, eller sende en e-mail til churchmuseum@ldschurch.org og anmode om at få tilsendt en tilmeldingsblanket. Hjemmesiden og tilmeldelsesblanketterne fås på engelsk, fransk, tysk, japansk, portugisisk, russisk og spansk.

ØVERST: FRA VENSTRE: EN UDVALGT KVINDE, AF LIZ LEMON SWINDLE; FOTO AF SALMEBOG: RANDALL I. PIXTON; INDVIEELSE AF TEMPELGRUNDEN I INDEPENDENCE I MISSOURI, AF DALE RILBURN; BUSTE AF SIDNEY RIGDON, AF ED FRAUGHTON; AURELIA SPENCER ROGERS, AF LOUIE FELT KEYSER; FOTO AF PENSEL © PHOTODISC

Sådan anvender du *Liahona* for august 2003

Forslag til samtaleemner

• »Din slægtshistorie: Sådan kommer du i gang«, s. 12: Præsident Boyd K. Packers foreslår en let måde at få begyndt på sin slægtsforskning. Drøft hans forslag og planlæg at foretage det første skridt.

• »Et net af venskaber«, s. 32: Ældste Richard H. Winkel fortæller os, hvordan de store amerikanske kæmpefyrrætræer overlever stærke storme ved at knytte deres rødder sammen med de omkringstående træers rødder. Medlemmer af Kirken er som disse kæmpefyrrætræer: Vi har brug for andres styrke til at kunne stå fast. Tæl om, hvad I kan gøre for at støtte medlemmer i jeres ward eller gren.

• »Lignelsen om talenterne«, s. 34: Ældste Ronald A. Rasband opregner tre principper med hensyn til talenter. Tæl om disse principper og om, hvordan de passer på særlige talenter, som nogle i klassen eller familien har.

• »Tro oplyser vejen«, s. L2: Præsident Gordon B. Hinckley sammenligner en tur med nattoget med vores rejse gennem livet. Tæl om, hvordan tro oplyser vejen for os, ligesom togets lygte oplyser vejen for togføreren.

MODELFOTO: CRAIG DIMOND

Test din viden

Ved du, hvor disse begivenheder fra Mormons Bog fandt sted?

1. Da kong Mosiah flygtede med sin gruppe af nephiter, sluttede de sig til mulekiterne. Hvad hed det land, som mulekiterne boede i?

- Gidgiddonah
- Lehi-Nephi
- Zarahemla

2. Hvad hedder de vande, hvor Alma

Emner i dette nummer

L= <i>Lille Liahona</i>	
Aktivering	42
Besøgslærerinder	25
Børn	42
Døden	2
Eksempel	L4
Familieaften	48
Familieforhold	L7
Forberedelse	25
Fred	42
Handlefrihed	22
Helligånden	22, 42
Hjemmelærer	7
Jesus Kristus	34, 38, L10, L12
Kirkens historie	47, L14
Konvertering	26, 42
Kærlighed	2, 8
Lederskab	47, 48
Lydighed	12, 22
Missionering	26, 28, 38
Modgang	18, 25, 42
Musik	47
Nye Testamente, Det	34, 38, L10, L12
Opstandelsen	38
Primary	L4, L14, L16
Præstedømmet	L10, L12
Sabbat	L7
Seminar	42
Skriftstudium	42
Slægtshistorie	12, 28
Talenter	34
Templer og tempeltjeneste	L6
Tilbageførelse i fællesskaber	32
Tilgivelse	42
Tjeneste	2, 42
Tro	18, L2
Undervisning	48
Venskab	8, 32, 42
Verdensomspændende kirke, Den	L7
Vidnesbyrd	L16

døbte? En senere nephitisk profet bar det samme navn.

- Helaman
- Mormon
- Laman

3. Hvilket land gav nephiterne til Anti-Nephi-Lehis folks som arveland?

- Overflødheden
- Irreantum
- Jershon

Mosiah: 1. c (se Omni 1:12-14); 3. c (se Alma 27:21-22).
Svar: 1. c (se Omni 1:12-14); 2. b (se

De fem beredte, af J. Kirk Richards

»Da skal Himmeriget ligne ti brudejomfruer, som tog deres lamper og gik ud for at møde brudgommen. Fem af dem var tåbelige, og fem var kloge. De tåbelige tog deres lamper med, men ikke olie. De kloge tog både deres lamper med og olie i deres kander« (Matt 25:1-4).

Den sørgende enke, det faderløse barn, den ensomme overalt kan glædes, trøstes og støttes gennem vores tjeneste, og vi vil opleve en dybere forståelse af ordene i Jakobs Brev: »En ren og ægte gudsdyrkelse er, for Gud, vor Fader, at tage sig af faderløse og enker i deres nød og bevare sig selv uplettet af verden.« Se præsident Thomas S. Monson, »De faderløse og enkerne – Elsket af Gud«, s. 2.